



РОДОВО ИМЕННИЕ

Година III, Брой 1 (62)
1.1.-7.1.2007

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.



10 години Сдружение „КВАРЦ-БЪЛГАРИЯ”, Бургас



КРАТКА ИСТОРИЯ

Общността се роди в деня на Пролетното равноденствие на 1996 г. от обединения пламък на Сърцата на три усмихнати и свободолюбиви Майки-Учителки. Роди се като творческо продължение на българската традиция в образованието и идеи на търсеци педагози от нашия град.

Две години по-късно /след решение на Общо събрание, символично проведено в дома "Петя Дубарова"/ групата прерасна в Сдружение, което бе регистрирано като неправителствена организация в БОС под името "Кварц" (ф.д.№2016/1998г.).

Разширяване територията на обществено-ползана дейност и сътрудничеството с народолюбиви общности и личности, и реалната ни работа по съвместни проекти бе един от мотивите ни през 2003 г. да се преименуваме в "Кварц-България".

На стр. 7

ЩАСТЛИВА НОВА ГОДИНА!

Скъпи читатели, затворете очи и погледнете в бъдещето!

В снежна нощ, красива и чиста, започва нова година. Вълшебна ще е тя, ако сътворите я сега. Погледнете я с надежда, пожелайте я с вяра, сбъднете я с вашата сила.

Сред здраве, щастие и обич около вас ще витае Добро. Ще свързва сърцата ви, ще свети от очите ви. А от нас е пожелание едно: Никога да не ви напуска то!

От редакционния колектив



ЕДНО НЕЖНО, НЕУВЯХВАЩО ЦВЕТЕ ОТ МУЗИКАЛНО-ФОЛКЛОРНИЯ РОДОЛЮБИВ БЪЛГАРСКИ БУКЕТ

Ст. н. с. г-р Светла КРЪСТЕВА

Драги читатели,
В поредица от очерци ви представям изтъкнати наши музикално-фолклорни дейци. Те са и читатели на в-к "Родово имение". Тяното дело има подчертано общи цели с тези на вестника. Като начало - запознавам ви с прочутата народна певица, творец-музикант с дух на изследовател, "славоят на македонската народна песен", "реставраторката" на забравени народни песни Любка Рондова:

Напуснах своето "Родово имение" в Костурско като дете, но и днес още дишам аромата и пея песните му. Спомняйки си за родното място, майка ми казваше: "Не ми говори за него, защото там всеки камък е сълза."

Поздравявам създателите на вестника за подчертано българския дух, за поддържане на българската вяра и му пожелавам все така горещо да опазва родовете и историческата ни памет.

С обич: Л. Рондова
17.12.2006 г.

На стр. 12



Л. Рондова пред публика в Прага,
06 септември 2006 г.



БЕЛОТА

Навън е бяла, бяла белота -
в сърцето ми е радост, чистота.

Навън е бяла, бяла белота -
в Душата ми е благод, доброта.

Навън е бяла, бяла белота -
Духът ми шепне:
вярност в Любовта!

Светла ПАНАЙОТОВА, Клисурса



Арабският писател от 10 век Ал Масуди пише за българите, че "повечето от племената им са поклонници на огъня", което за арабите през онази епоха означава, че българите са последователи на персийския Зороастризм, т.е. почитатели на култа към Ахура Мазда - Царстващата Мъдрост. Във всебългарския летописен сборник "Джагфар Тарихи" /"История на Джагфар"/, съставен от Бахши Иман през 1680 год., се говори за "персийско високомерие" на кановите от първата Сакланска /Скитска/ династия, управлявала Волжка България от 865 год. Византийски хронисти описват преселение през 830 год. от България в околностите на Солун на 30 хиляди перси-хуррамита от поречието на река

С ВЯРАТА НА МЪДРОСТТА

Борислав Иванов ИВАНОВ, Бургас - доклад, изнесен на XI Научна историческа конференция "България в световната история и цивилизации - дух и култура", гр. Варна, 25-26 ноември 2006 год.

Вардар, наречени така или по името на персийското божество Ахура Мазда, или поради известните тангристски храмове под открито небе "карамати", сходни по устроеност и по обредност на зороастрийските светилища. И други средновековни хроникари също поставят "персийски" етикети на българите, което, разбира се, никак не е случайно. Както не е случайно, че учените откриват прилика между градежа и архитектурните решения в столи-



цата на дунавско-българските канове Плиска и персийските строежи. В необятния евроазиатски континентален скитски ареал /скити, саки, масагети, сармати/, простиращ се от Скандинавия до Индия, езиковите, обществено-държавните, културно-религиозните исторически процеси са проникнати от общи зависимости и от общи влияния още в най-дълбока древност.

На стр. 8-9



В каталога на РП
нашият номер е

618

Цените остават непроменени!



СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ АНАСТАСИЯ

Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е

важно конкретно за какво, важното е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това, как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времето пояси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слепят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

ПРОБЛЕМИТЕ В ЖИВОТА СЪВЪРШЕНСТВОТО СА УТВЪРЖДАВАЛИ

- И всичко това Адам е имал?
- Да, имал е! Затова и мисълта му бързо е летяла. Предназначение за всичко, сравнително за кратко да определи успял. И като ден години сто и осемнадесет преминали.
- Сто и осемнадесет години? До такава ли дълбока старост сам е живял Адам?
- Сам, с делата завладяващи и интересни живял Адам - първият човек. Гдините му сто и осемнадесет не старост му донесли, а разцвет.
- На сто и осемнадесет години е стар човекът, даже считан за е дълголетник, и го налягат болести и немощ.
- Това сега е Владимире, но тогава болести човека не засягали. На всяка плътска клетка по-дълъг е животът бил, но дори и клетката да се е уморяла и трябвало е да отмре, то тутакси на смяна заставала е нова, пълна с енергия. Плътта човешка толкова години можела е да живее, колкото ней-

ният дух и душа са искали.
- Какво тогава се получава, че днешният човек сам не иска по-дълго да живее?
- С деянията свои ежесекундно своето време съкращава и смъртта измислил е за себе си сам човекът.
- Как тъй измислил? Тя сама си идва. Напряко волята.
- Когато пушиш или пиеш алкохол, когато влизаш в град, който насища въздуха със смрад на изгоряло, когато мъртва храна употребяваш и от злоба сам себе си ядеш, кажи, Владимире, кой, ако не ти сам, смъртта си приближаваш?
- Такъв живот настъпил е сега за всички.
- Човекът е свободен. Живота си сам всеки построява и в секунди времето си отброява.
- И какво тогава е там де, в рая, не са ли съществували проблеми?
- Проблемите, когато са възниквали, се разрешавали не в нечий ущърб, а съвършенството в живота те са утвърждавали.

Превод М. Дончева
"СЪТВОРЕНИЕ", Владимир МЕГРЕ

Да обхванеш необятното: Записки на педагога

Акаг. Михаил П. ШЧЕТИНИН

СУРКОВ

И с това паметно пътуване до Махачкала започна търсенето на адреса на бъдещето училище. За да се осъществи замисленото, ми се струваше, че трябва да се намери такъв председател на колхоз, който без да жали средства за училището да го смята за своя най-важен производствен участък. Помощ ни оказа вестник "Селски живот". Цялото ни семейство внимателно следеше за публикуваните в нея изказвания на ръководителите на стопанствата, съобщенията за социално-културното строителство по селата. След това аз се отправях на среща с героите на разказите, очерците, с авторите на статиите, с една дума, с тези, с които, съдейки по изказванията в печата, придавах огромно значение на въпросите за възпитанието на новото поколение... В тези години аз за първи път почувствах, колко е трудно да бъдеш правилно разбран. Аз гледах на замисленото, както дете гледа на света: всичко ми се виждаше в цветовете на дъгата. Но с всяка нова среща, с всяка нова дискусия се убеждавах колко е голямо разстоянието от желаното до възможното. Помня как гаснеха очите на председателите, когато стигах в изложението си до своята "теория", до... кората на големите полушария на мозъка. От тази минута между нас израстваше непреодолимата стена на неразбирането. Разговорите обикновено завършваха с ръкописки или топло председателско "дovиждане" с въздишка на облекчение.

Производствениците, привикнали да виждат самата същност, самия корен на проблема, ми помогнаха много да си изясня нещата. Те често ме вкарваха в задънена улица със своите въпроси и контра доводи, заставайки ме отново и отново да проверявам всеки детайл. Понякога излизах от кабинета на ръководителя като ученик, изгонен от класа, за да доведе родителите си. Случваше се, минавайки хиляда и повече километра, пътувайки на автостоп, обмисляйки по много пъти възможните варианти на беседата, отработил своето "изказване" не по-малко прецизно, отколкото актьор на репетиция, да изкачам от кабинета, получил кратко и злобно: "Не ни е до това сега" (това с думи, а с очи: "Въртят се тук всякакви..."). Колко сме лесни на прибързани мнения един за друг, колко често без да се замисляме, без да вникнем, режем до кокала, без да се интересуваме колко го боли потърпевшият...

Обаче няма лошо без добро. В това "лошо" на безплодните пътувания имаше и велико добро, защото неудачите ме заведоха при човека, чие то име, каквото и да се случи, където и да ме захвърли животът, ще бъде за мен символ на красотата в човека.

За Николай Алексеевич Сурков, тогавашния председател на белгородския колхоз "Знаме", аз прочетох случайно в малката книжка "Зимния Микола". Прочетох и реших да видя със своите очи главния герой. Помогнаха да организирам

срещата хора от Белгородското управление на културата.

Отпращайки се към околностите на Белгород през 1971 година, аз не мислех, че отивам на среща със съдбата си. Пътувах без особен ентузиазъм, без надеждата най-после да видя председател, готов сериозно да се заеме с работата с децата.

...Млад, удивително енергичен и обаятелен, Николай Алексеевич покоряваше с непосредственост, естественост в общуването и някаква мъдра човечност. Но особено поразяваше в него способността му да схваща основния смисъл, мълниеносно да я развива в перспектива, и не просто да слуша събеседника, а активно да мисли заедно с него, а след това, както по-късно не един път се убеждавах, неистово се биеше за реализиране на идеята, в която е повярвал. След срещата със Сурков стана ясен и адресът на новото училище: село Ясни Зори, Белгородска област...

Когато ние с Николай Алексеевич обсъждахме принципите на работа на училището, спорейки по всеки детайл, не бяха изкопани дори изкопите за основите. Но не възникваше дори мисъл, че училището може да не го бъде. Аз знаех, че училището ще го бъде, защото го имаше Сурков. Аз му вярвах по детски, без да се замислям, както му вярвам и сега. Сегашната ми вяра е изпитана в съвместна напрегната работа.

Сурков не принадлежи към числото на тези стопански ръководители, които не искаха да се ангажират със същността на проблема, казвайки: "Аз ти давам парите, а ти постъпи както знаеш..." Той беше активен творец на училището, вникваше във всяка подробност, обсъждаше всеки детайл. Беседите с Николай Алексеевич помагаша да се определят обезателно необходимите подразделения на комплекса учебно-производствен комбинат.

През 1971 година не можахме да пристъпим към осъществяването на нашия, както казваше Николай Алексеевич, замисъл. Работата беше в това, че скоро преместиха Сурков в Губкинский район на Белгородска област като началник на управлението по селско стопанство. Наложих се да отложим началото на експеримента.

...През 1973 година, в една декемврийска вечер, преглеждах пощата, изведнъж зазвъня телефона: "Кизляр, отговорете - междуградски".

- Михаил Петрович, ти ли си?
- Аз...
- Сурков.
- Николай Алексеевич? Откъде се обаждаш?
- Аз съм в Есентук, реших малко да се полекувам... Как са при теб работите? Да не си забравил за нашето училище?
- Не, разбира се, не!
- Тогава пристигай, да започваме...

През февруари в просторния кабинет на секретаря на Белгородския районен комитет на партията Н. А. Сурков заедно с архитекта Талала прекроявахме проекта на строящото се Безсоновско средно училище. Защо в Безсоновско-

то? По това време строителството в село Ясни Зори беше завършено, оставаха само довършителните работи. Да се промени каквото и да е вече беше много трудно. А в типовия проект трябва да се промени много, за да го пригодиш за нуждите не само на общообразователното, но и на художественото, спортното, музикалното училища на учебно-производствения комбинат.

В наполовина недостроеното училище на Безсоновка да се направи това все още не беше късно. Безсоновка беше избрана и по други съображения. Колхозът "М. В. Фрунзе", на чиято територия се намираще, беше един от най-големите и богати в областта. А без здрава материална база на стопанството да се говори за създаването на комплексно училище беше много трудно, тъй като много разходи, включително и заплатите на някои специалисти, трябваше да поеме колхозът. А в Безсоновка управлението на колхоза, начело с председателят, героя на социалистическия труд Василий Яковлевич Горин, извършваше огромна работа по подобряването на културно-битовите условия на селските труженици. Това в значителна степен облекчаваше възможностите за битовото устройване на преподавателите на бъдещото училище. В. Я. Горин горещо подкрепи идеята за създаване на комплексни училища и обеща подкрепа и при практическото ѝ осъществяване.

...След четири месеца аз отново пристигнах в Белгородска област, както ми се струваше тогава, завинаги.

В Кизляр ние се убедихме, че общото развитие на учениците се явява основа, фундамент за възпитаването на музикалните способности, т.е. всяка "частна" дарба израства на почвата на комплексното образование. Но на нас както и преди не ни беше ясно какво е значението на различните видове дейности за всестранното развитие на човека. Какъв трябваше да бъде "набора" от различни видове дейности, за да се развие човек изцяло, съобразявайки се с природата му? Ние ще дадем на нашите деца през втората половина на деня възможността да се занимават с всяка дейност. Но достатъчно ли е това? А може би не си струва да се създава комплекс, ако общообразователното училище може справи със задачата за всестранното, комплексно развитие на детето? Изпитва ли общообразователното училище необходимост да се обединява с други учебно-възпитателни учреждения?

Отговори на тези въпроси ние търсихме в трудовите на К. Маркс, Ф. Енгелс, В. И. Ленин, в педагогическите възгледи на Л. Н. Толстой, К. Д. Ушинский, С. Т. Шацкий, А. С. Макаренко, П. П. Блонской, Н. К. Крупская, Я. Корчак, А. В. Луначарски, В. А. Сухомлинский.

Намерихме потвърждение на правилно избран път в трудовете на изключителния физиолог И.П.Павлов, изследванията на съвременните психолози, медици: Л. В. Занков, П. Я. Галперин, Л. С. Виготской, А. Н. Леонтиев, В. В. Давидов, Дж. Брунер, А. Р. Луря и др.



Вече си признах, че в училище не бях сред най-схватливите, но не съм и толкова глупав, та да се оставя лесно да ми представят черното за бяло. От селскостопанското училище и от практиката знам, че една трета от цялото производство на хранителни продукти на тази земя се унищожават от вредители и паразитни гъби, следователно една трета от човечеството би умряло от глад, ако не се използват пестициди и отрови. Разбира се, не се разсърих на брата на учителя ми, когато изказа мнение, че земеделието и градинарството би трябвало да се откажат от отровните вещества, като при това ме изгледа многозначително. Той в края на краищата беше само учител и не ги разбираше тези работи. Аз обаче съм квалифициран селскостопански специалист и съответно нося отговорност за производството на насъщия.

Има огромна разлика между това, да се рееш сред природата в свободното си време през ваканцията, и задължението ден след ден реално да се грижиш за изхранването на хората. И ако човек, излекуван по чиста случайност от тежка болест, от благодарност към съдбата приема в дома си един безнадежно болен, това несъмнено е прекрасно и похвално, но не може да бъде определящо за другите, които здраво са стъпили с двата си крака на земята. И дори да приемем, че има нещо рационално в тази т. нар. биологично-динамична, уж чужда на химията земеделска методика, това би означавало, че всички добросъвестни изследователи в областта на химическата индустрия, всички учени и професори, които всеотдайно изучават живота в природата, за да открият подходящата отрова за всеки вредител и всеки плевел, са нанесли непоправими вреди - ако изведнъж се докаже, че може да се мине и без това.

Не, не, и пак не. Това не може да бъде. Пък и професията на селския стопанин вече е станала доста сложна и допускането на дилетантски брътвежи в нея може да има лоши последици.

Ето така храбро се самоубеждавах и никак не беше излишно! Защото пицините зеленчукови лехи, лъскавите ябълки, богатата цветна украса на храстите, уханието на цветята и живителното бръмчене на насекомите безжалостно подриваха моята увереност.

Къде съм виждал подобно здраве и изобилие? Никъде другаде. Но аз не се оставях току-така. Не съм се учил във водещи ферми и при строги учители, не съм посещавал едно от най-авторитетните селскостопански училища в Швейцария, не съм специализирал овощарство в една известна и призната далеч извън пределите на страната централа, за да се оставя на първия срещнат да ми обърква представите, само защото гледа на нещата малко по-иначе!

И още нещо - ако наистина има рационално зърно в тази работа, как така нито в училище, нито в църквата, нито във висшата професионална школа не се е спомनावало името на основателя на биологично-динамичната методика, на този Рудолф Щайнер? А не е ли за сметка на това основателят на аграрната химия, барон

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака на Франц-Карл Рьоделбергер



Юстус фон Либиг, световно известен? На негово име са кръстени училища, университети, улици, фирми за преработка и експорт. Импозантната му глава - една действително гениална глава - е овековечена в паметници, бронзови бюстове и картини.

Неговата брошура с резултатите от изследванията, с които доказва, че реколтата се повишава с помощта на минерални торове, обикаля в 1830 г. целия свят като никоя книга дотогава. Преведена е на всички езици и се използва във всяко селскостопанско училище и до днес, след повече от 150 години. Уникалните му открития са дали на химическата промишленост тласък, който се измерва в милиарди. Оттогава употребата на изкуствени торове постоянно се покачва, както и на химически средства и отрови за борба с гъби, плевели и други вредители. Вярно, не можем да не забележим следното: колкото повече изкуствени торове, толкова повече отровни вещества е необходимо да се използват. Знаем, знаем, веднъж дискутирахме тази зависимост в школата. Но един от преподавателите изтъкна убедителния аргумент, че това само по случайност изглежда така, защото на вредителя му е все едно как е било торено растението, изкуствено или естествено. За него важното е да се нахрани. И с това въпросът беше приключен. Друг вариант би бил немислим. Защото ако приемем, че растението, отглеждано с изкуствени торове, наистина е по-уязвимо за гъби и вредители и следователно трябва по-често да се ръси, това със сигурност означава повече остатъци от отровите във и по хранителните продукти: ами че това ще се отрази негативно върху здравето на населението. А това не би го допуснал никой избран от народа политик, никой министър, никой баща на отечеството. Нали те затова са там и са положили клетва да се грижат за благо на народа. Те посвещават голяма част от своите мисли и стремежи, ден и нощ, именно на грижата за здравеопазването. Следователно дори появата на подобни мисли, че може да съществува някаква връзка между повишената употреба на изкуствени торове и необходимостта от засилване на борбата с вредителите, както и с влошаването на здравословното състояние на населението, е абсурдна и престъпна. Заслужава наказателно преследване.

Нека не бъде несправедлив - в учебника ни по наторяване от 1945 г. имаше на една от последните страници критично описание на биологично-динамичния метод. Него аз си го прочетох по-късно сам. В школата не ни занимаваха с това. Сигурно защото не си заслужава.



Всички тези мисли нахлуха в съзнанието ми. Объркваха ме. Ах да, вярно. Намирам се в една градина, която се отглежда според тези нови принципи - според учението на един еретик.

Добре стана, че бях влязъл тихо и внимателно се оглеждах, защото все още май никой не ме беше забелязал. Смело използвах това време, за да разуча щателно изправилите се пред мен градински навес - да огледам за празни, старателно подредени, пъхнати зад сандъка торби с изкуствени торове и за скрити кутии с отрови. Доверието е въпрос на чест, но тук си трябваше висша степен на бдителност и предпазливост. Не намерих нищо подобно!

Само една червеноопашатка се спусна над мен от издадения покрив, а зад навеса забляха две овце. Това вдигна на крак бернската овчарка, която спеше зад къщата. Нейният лай доведе до отварянето на вратата.

Умело изиграх ролята на самата невинност, поздравих любезната стопанка и изявих желание да посетя стария си учител или да му предам поздрав, ако здравословното му състояние не позволява да бъде обезпокояван. Тя ме покани да вляза. После тихо си поприказвахме в стаята.

Жената ми разказа как са го докарвали преди девет месеца. Като мъртвец. Разказа още, че живеят само от онова, което ражда голямата им градина - зеленчуци, билки, плодове, ягоди и малини. Овцете дават мляко, от което се прави сирене и кисело мляко, пчелите - мед. И какво месо! От десет години не са използвали нито изкуствен тор, нито отрова. Всичко се тори само с растителни торове и с компостирани изпражнения. Жито за пълнозърнестия хляб вземат от един селянин, който работи по същия начин като тях.

След половин година езикът на

болния се пооправил и сега можел малко да говори, макар и бавно. А отскоро почнал и да си помръдва пръстите. Но нека сам да види. Сякаш е станало чудо.

Простичкият начин, по който тази обикновена жена описваше всичко това, включително как тя самата е възстановила здравето си, след като осъзнала, че всяко отвръщане от природните условия води до заболявания, ми създаде още по-голямо чувство на несигурност.

Нещо дълбоко в мен силно се развълнува. Нейният разказ за преживяното и осъзнатото беше разтърсващ. Такова спокойствие и сигурност, на които е способен само човек, подложен и устоял на тежки житейски изпитания, който вече не си задава въпроса дали онова, което представя като зряло учение, ще бъде посрещнато с хули или с похвали: това бе за мен нещо толкова ново, че спрях да трупам възражения върху възражения и за пръв път истински замлъкнах - и външно, и вътрешно. На моето високомерие, основано върху придобитите знания, беше нанесен удар, за който не бях подготвен.

И тогава го видях, него, белязания от смъртта. Накратко, защото цялата история беше твърде потресаваща: мислех, че мога да издържа на доста неща, но това ми дойде много. И тъй, след кратък и неловък разговор за дреболии, си тръгнах с обещанието да дойда пак. После се хвърлих в работата си, от една страна, за да се откъсна от преживяното, от друга - за да забравя онова, което не разбрах. Но то не ми излизаше от главата. Така или иначе, до следващото ми посещение измина цяла година.

А когато след година отидох пак, случи се точно денят, в който сакатият ми учител, придържайки се с мъка за ламперията на стаята, за пръв път се осмеляваше да направи няколко крачки. Сега вече моята интелектуална надутост не можеше да издържи под тежестта на фактите, пред които бях изправен. На връщане забелязах някакво треперене в ръцете си, сякаш нервите ми отказваха да си вършат работата. Тогава осъзнах, че нещо ново приижда в живота ми, нещо могъщо, от което повече не мога да избягам.

С проясняването на причините и следствията бях принуден да търся нови ориентири. Чувствах се като проглеждащ слепец. Беше като събуждане от дългогодишен кошмар, изпълнен с измамни образи, което грубо ме е върнало обратно в реалността.

ВАЖНО! **АБОНАМЕНТ 2007**
Краен срок - 15 януари

Уважаеми читатели и съмишленици, крайният срок, в който можете да се абонирате за специализирания седмичник за човека и природата, е удължен до 15 януари 2007 г.

В каталозите на всички пощенски станции на страната "Родово имение" е под номер 618. Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП, ако случайно още не са разбрали за нашето издание, да ви абонират.

Цените за абонатите са с намаление.

за 1 година - 52 броя - 24 лева
за 6 месеца - 12 лева
за 2 месеца - 4 лева
за 1 месец - 2 лева

Вашият абонамент помага вестника да излиза и да се разпространява до всички краища на нашата родина.



Здравейте драги съмишленици, родолюбци!

Приветствам вестник "Родово имение" като трибуна на духовно издигнатите българи и алтернатива на безличния космополитизъм и просташкия лумпеннационализъм. Високо оценявам идеята за родовото имение като аристократична и господарска, израз на волята за истинските ценности на живота. Аз лично не съм запознат с творчеството на Владимир Мегре, но споделям, че тази идея е изконно българска и арийска, затова трябва да намерим нейното основание на родна почва. Древните българи са създали забележителна държавна уредба, основана на свободния труд, зачитането на частната собственост и развитието на производителните сили. Така в законите на Канас Ювиги Крум са предвидени сурови наказания за крадците, но също така се постановява да се дава достатъчно на нуждаещите се - за да станат полноценни стопани. Днес обаче - в края на Черната епоха, това право ни е отнето посредств-

вом насилствената колективизация през комунизма и безхабериято на лъжедемократичното управление. То може да се извоюва само с жестока борба. Нямам предвид само против политическата система, но преди всичко против деградиралата ценностна система на мнозинството от хората. Голямата част от нашия народ е лумпенизиран - такива хора, натикани в панелните гета, са свикнали да преживяват някак си, да работят нещо си, да си купуват готови продукти от магазина, но за нищо на света няма да се хванат една градина да прекопаят. И още по-лошо - те, за да си осигурят някоя консумативна прищявка на цивилизацията - например кола, продават бащината си земя - нашата, родната земя, на анонимни купувачи, най-често от небългарски произход. Даже мнозина от нас, които споделяме тази идея - отдала се на романтични мечтания в охолния апартамент - през живота си не са хващали в ръката си мотика. А лозето освен молитва иска и мотика. Но нас - творещите и духовни хора, земеделската работа не ни натоварва, а ни

доставя удовлетворение и бодро настроение. Нашата сила е в родната земя.

Устройването на родово имение в последно време особено се възпрепятства по икономически причини - неимоверното поскъпване на селските имоти, заради интереса на чуждестранни купувачи. За мнозина това означава отлагане на тази заветна мечта за по-добри времена. Освен това ние, които сме и активните хора, сме твърде заети с грижата за препитанието си в големите градове и нямаме реалната възможност да поддържаме такива имения - с гора, ливада, езеро и пр. естествени и изкуствени екосистеми.

Моята идея е за нещо в момента постижимо и така необходимо. Нека край всеки град родолюбивите българи да създадат духовно-възстановително средище - на историческо и духовно място, на доброволни начала, според налични наследствени имоти или възможност за ползване на обществени такива. Нека се поучим от опита на украинските национално-възродителни организации - казаци и родновери

(езичници). Те имат такива средища, където техните членове и съмишленици идват в почивни дни, на празници или когато имат възможност - да почиват, спортуват, творят и да се обучават. Идват предимно млади хора, провеждат обучение в духовни школи или по национални (казашки) бойни изкуства, посрещат се главните народни празници със стародавни обичаи, обогатени с жива младежка енергия. Или просто се събират да обсъдят организационни и творчески въпроси - но там, на родната си земя, в простора на родното поле, до корените на своите прадеди - там чувстват силата си. Не в задименото кафене в големия град, във владеещата там космополитна и деградирала атмосфера. Така се възпитава родолюбива младеж. Неведнъж бях в Украйна при мои приятели на такива духовно-исторически места, там почувствах духа на истинската Украйна - Кимерия - Сколотия - Старата Велика България. Нека това стане и в нашата България!

С поздрав:
г-р Иван Митев, гр. Русе

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИ

Г-н Панчев,

Без да зная нищо за Анастасия и вестника, по моя идея заради умната ми внучка преди няколко години започнах да пиша Родова книга. Много обичах дълго да си говоря с моите баба и дядо по майчина линия. Те бяха сладкодумници и ми разказваха живо и образно с диалози интересни случки от живота на рода. Много неща записах, когато бях още студентка, други, често повтаряни, запомних. Така написах книга "Родови разкази", обхващаща сведенията, които имам от средата на 19 век до 60-те години на 20 век. В книгата ми няма политически анализи, разказват се съдби, случки от бита на семействата, които смятам, че са много поучителни за съвременните млади хора. Изумена съм колко съвсем доскоро е бил съхранен онзи здрав родов дух, онази силна връзка с природата и животните, онази преданост и лоялност, велика работоспособност. Големите поражения на семейството настанаха, когато се разви индустриализацията и хората масово започнаха да напушта селата. Тогава се скъса и връзката със земята. Сега моите синове четат тази книга и им е мило и интересно да научат за предците си, някои от които въобще не знаят. Но няма в моите синове порив към земята. Те израснаха в изкуствения свят на градските апартаментчета. Те нямат онова щастливо детство, което имах аз на село при баба и дядо. И такива са хиляди млади хора в България. Как да върнем изначалния порив на тези млади хора? С какво да ги привлечем към идеята на Анастасия?

Засега нищо друго не ми идва наум, освен да пропагандирам книгите на Мегре и вестник "Родово имение" и започнах да го правя.

Считам, че във вестника трябва също да се публикуват материали на нравствени теми: изследвания по промяна на характера на човека, на темперамента, на принципите; художествени произведения, възпитаващи висока нравственост. Вестникът е чудесен! Дава изобилие от ценна информация. Като го събереш и запазиш, ще ти бъде извор за справки по всякакви въпроси. Имам много идеи и проекти, но съм на възраст, не съм здрава и съм болна, без пари. Това връзва ръцете ми и ме прави безполезна. Духът е млад, а тялото предателско. Но ще намеря своя принос, както в семейството ми, така и в приятелския ми кръг.

Желая ви много здраве в благородното ви дело. Сърдечни поздравии на целия ви екип от единомишлениците от Димитровград.

Ще се радваме, ако успеем да съберем поне един комплект от всички броеве на "Родово имение" в Димитровград.

Успех и Бог да ви закриля, приятели!

С уважение и обич: Йорданка Сандева

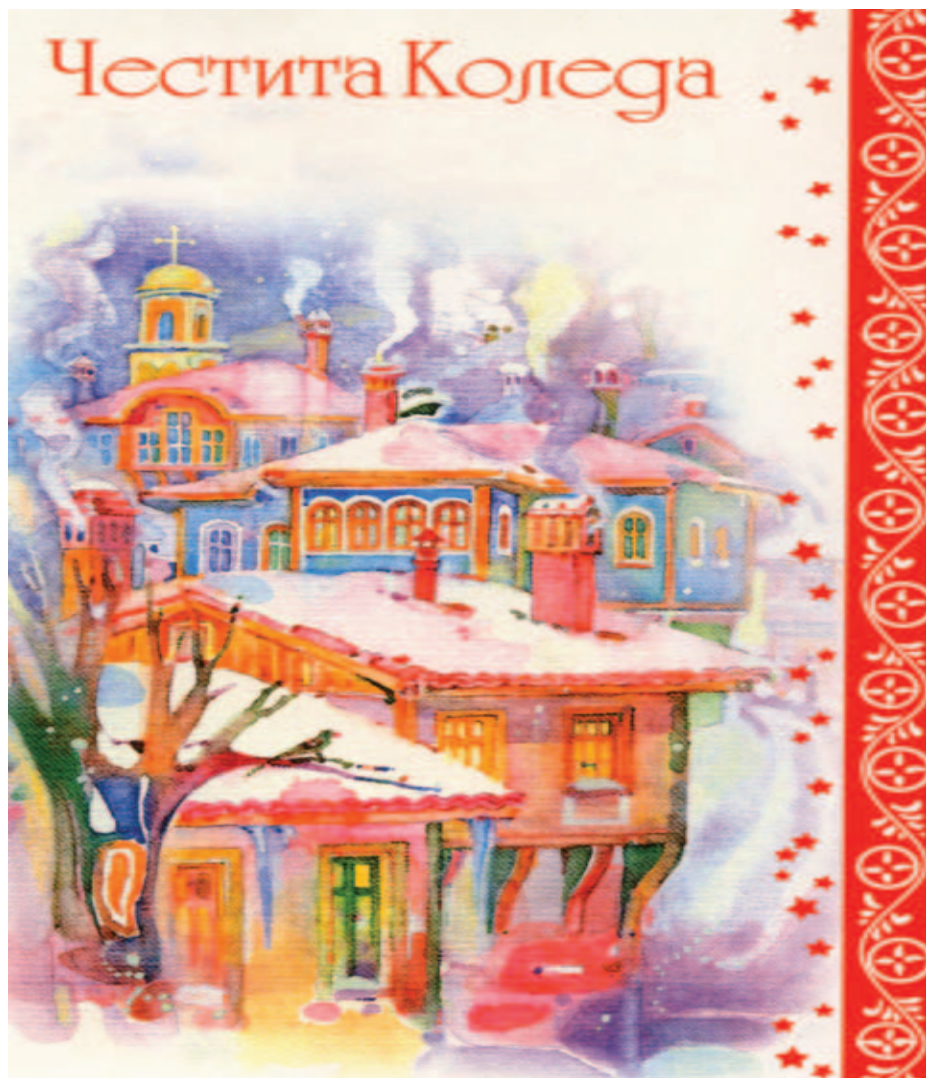
Изпращам ви още стихове.

Весела Коледа и Щастлива 2007 година!

За всички читатели и на редакционния колектив на вестник "Родово имение"!

Пожелавам успехи във всичко, което умеем, късмет във всичко, което не зависи от нас, сбъждане на всичко, за което мечтаем, и безгранична любов, за която копнеем!

С благодарност
Антоанета Ропева, гр. Кюстендил





ЩАСТЛИВА НОВА 2007 ГОДИНА!

В навечерието на най-светлия християнски празник Коледа и предстояща Новата 2007 година нека всички я посрещнем с надежда за по-добър живот!

Нека бъдем живи и здрави!

Нека 2007 година е изпълнена за всички нас

с множество малки радости, които правят човека щастлив!

Нека продължи нашето сътрудничество на неограничени възможности..., а сега и в преоткритото ни европейско семейство!

Действителното партньорство може да съществува само между личности, които не губят своята индивидуалност дори в единството и единението.

Нека между нас танцува небесният вятър - дар на свободата, от който произтичат всички останали дарове!

Нека 2007 година бъде година на сбъднати мечти за всички Нас! Изпълнена с късмет, със светлинка в ума и топлинка в сърцата ни!

"...Нужна е общата мъдрост на хората от всички поколения, за да се изгради един свят, един хармоничен свят, в който да съществуват различни гледни точки, в които хората имат различни преживявания и си дават взаимна радост. Свят, в който човек изпитва вълнението да твори съвместно с другите и получава различни причудливи резултати - резултати, изхождащи от различни гледни точки..."

Всеки момент е свещен и може да ни предостави великолепни съкровища...

Когато хората от всяка възраст бъдат заобиколени от дълбока грижа и истинска любов, те получават невероятна подготовка, благодарение на която могат да се справят и с най-големите предизвикателства на живота...

**Стремете се към уравнивяване на противоположните сили
- положителна и отрицателна -
и когато количествата им се изравнят,
новото уравнивено съчетание набира инерция
и започва да се движи от само себе си**

**Мир, Любов и Светлина по Пътя, който сте избрали да извървите!
И нека цялата Вселена ви съдейства!**



**Да бъдеш себе си - това не е съдба
и не е избор, който уморява.
Това е да те има в светлина,
която вечно се самосъздава.**

**Наздравница в празничната нощ!
От Хасково и региона**



**УСПЕХИ В СЪТВОРЯВАНЕТО
И ИЗГРАЖДАНЕТО НА РАЙСКА ГРАДИНА НА ТЕРИТОРИЯТА НА БЪЛГАРИЯ!**

ТИШИНА

Тишина.
Само повей
на вятър
в безкрайната
белота.

Тишина.
Планината блести
от кристалчета
в цветни дъги.

Тишина.
Вихрушка
засипва лицето
ми с нежни стрели.

Тишина.
Музика нежна
звучи
от космическите
висини.

Тишина.
Небето - синьо
огледало е
на моята душа.



Благодарим ви, уважаеми читатели, за писмата и поздравителните картички, чрез които направихте тазгодишните коледни и новогодишни празници още по-прекрасни!

Редакционен колектив





Елена ХАЙТОВА, Смолян

ЖЕНАТА Е КАТО ПЛАНИНАТА. Побира всичко в себе си, за да има да дава. Ще прибавя - жената родопчанка е с безкрайна душа - в нея и планина се побира. Планина от мъка, планина от любов, планина от вяръност, а душата стиска и търпи. Корава душа. И мъж може да ѝ завиди.

Особено на нея - Софка Болярова от Смолян. Навъртала доста години, родила е 6 деца, а когато била бременна с едно от тях, вече в деветия месец, гледала, че мъжът ѝ едвам смогвал на кърската работа, та отишла сама в Тешел право при магазинера. Поискала му захар и предсмаяните му очи вдигнала чувала сама да го носи. Магазинерът не бил виждал такава юнакия, пък тя била иначе дребничка, та той отпуснал сърцето си и не поискал пари за големия товар. Ала Софка с дългите плитки държала на достойнството си. Платила си захарта, та всичко да е на мястото си.

РОДОПЧАНКИ

/есе/

Момичетата трябва да създават обич в друга къща и да са послушни - обяснява своята философия мъдрата Софка. Майчиното ѝ сърце не забравя щерките. Домашно квасено мляко тя праща по софийския автобус в семейството на омъжената си дъщеря в столицата. Майчиния дом да не забравя и да е домовита като нея.

Живяла близо до 90 години, баба Мария Такова често разказваше колко важно е в един дом да се събират няколко поколения, та свекърва от свекърва да се учат. Самата тя живееше с една от снахите си - Елена, пък Елена също беше станала свекърва и точно спазваше съветите на баба Мария: "Ако в един дом има крамоли, то виновна е свекървата - тя е по-зрялата, по-мъдрата, тя трябва да отстъпи."



Родопчанки, жени с щедри души, създали домашен уют и непресъхваща красота в халища и торби, килими и здрави платна, за да растат край тях яки мъже и деца...

Сега, когато планината ежедневно обезлюдява, защото земи-

цата ѝ е бедна и разпокъсана и няма как да се обработва модерно, когато всеки ден безработните се увеличават и половината от тях са на възраст до 30 години, всичката тази мъка пада като камък върху майчините сърца. И отново от планината тръгват, както преди години, на гурбет мъжете, за да спечелят за дом и семейство. Ала родопчанката не може без своя дом, макар и сиротен. Тя е орисана да го пази. Също като баба Шина Терзийска, далече над 70-те лазарника, родом от село Кукувица, която се прочу от дълго време насам, че всяка седмица слиза пешком до село Широка лъка, за да напълни раницата си с продукти и ... пак нагоре 7 километра пешком до селото си, в което живее сама-саменичка.

Само жена на път сме виждали, сама жена в къщи - също, ала сама жена в цяло село видяхме, когато се извърши едно от редните преброявания.

Такава жена като описаната родопчанка надали познава светът.

ХРИ100 100ЯНОВ - САТИРИК ОТ ПАЗАРДЖИК

Днешните наследници на прочутата пазарджишка литературна бохема от местната гилдия на пишешите братя, поради липса на клуб - заведение на дейците на културата и изкуството, и липса на писателско кафене, провеждат своите интелектуални рандевута в две кафе-галерии, "Георги Машев" и "Плеяда" в Пазарджик. Точно там може да срещнете един съвременен бонвиван с модерни шапки на главата, винаги облечен модно - шик, с разноцветни папионки над яката, който ако пусне си брадата и сложи в уста лулата, ще заприлича тука, хей, на колегата Хемингуей. ТОЙ не членува в никакви партии, организации и творчески съюзи, защото смята, че като писател-сатирик трябва да е опозиция на управляващите, които и да са те, че трябва да критикува и бичува чрез актуална сатира недъзите на днешното общество, като балкански привички и манталитет. За НЕГО шегата не е проста работа, фасул, защото чрез епиграми, хумор и сатира, направил е за смях и резил не един и двама, някоя от които продължават да "попържват" неговата мама. Като автор-сатирик е търсен както у нас, така и в чужбина. И как няма да е актуален, когато заявява, че за управляващите винаги има вино и мезета, а за пенсионерите, краставици на търкалета. Че няма вече воеводи и апостоли, защото всичките заеха отговорни постове. Едни по чужбина, други в страната, подреждат си децата, оправят си родата и никой от тях не мисли за електората. Край на цитата. Според сатирика, "лъжедемократията" може да затрие нацията. А парадоксите на прехода хем са много, хем са трайни години наред, като фактът, че ни управляват на смени сини, жълти и червени и винаги пенсионерите, най-ощетени. Че едни на тезгяха си пият ракията, а други на скелето се потят с мистрията. Как всеки да си носи кръста, когато властта отзад ни е сложила пръста. Не може да ни се оправя дереджето, когато ни е празно портмонето. Трябва човек да осъзнае на живота "Мотото", всеки трябва сам да си оправя "тотото". И не е важно как си връзваш гащите, много по-важно е с кого ще се СГАЩИТЕ. Защото някога беше, имаш ли вуйчо владика, ще чакаш до гроб. С една дума в заключение - ега ти справедливост, ега ти, когато на власт са гъон сурати. Затова, граждани, моля ви не псувайте, а внимавайте за кого гласувате!

Този пазарджишки сатирик се възхищава от вестник "Родово имение" и най-вече от лозунга - "Да направим България райска градина". В основата на това е преди всичко СЕ-

МЕЙСТВОТО, особено ако то е букет от дарования, образно казано, каквото е семейството на Хри100 100янов. Съпругата му е изтъкната графичка, художник-педагог. Голямата му дъщеря е популярна изкуствоведка, а малката му щерка е поетеса и музикантка-виолистка, професор по музика в Тунис. Генът си е ген и единствената засега внучка, която наскоро навърши 6 години, също проявява дарования, а и зетят и той е човек на изкуството, завършил в Прага сценография и художествена фотография.



Христо Стоянов

Този пазарджишки сатирик беше един от добрите провинциални приятели и колеги на бай Радой Ралин, за който още при "татолитаризма" беше написал: "За някои големи поети сечеха юбилейни монети, за други писатели ярки, издаваха пощенски марки, най-добрите сатирици "наградиха" с плесници, защото те не са мазници, ни подлоги, ни ибрици, а на недъзите критици." ТОЙ се шегуваше с бай Радой, като му заявяваше на майтап: "Ти казваш се Стоянов и аз казвам се Стоянов. Ти пишеш епиграми и аз пиша епиграми. Твоите ги публикуват, а пък моите в коша турят. Затова кажи ми, байно, тук, при нас, кое е трайно? Дали печатат според римите или според... псевдонимите?" На този въпрос Ра-

дой Ралин отговаряше шеговито: "Ами, печатат според роднините, аратлик, така е!". Апропо, пропуснах да спомена в началото, че сатирикът от Пазарджик е бил дългогодишен търговски представител на Мините от Панагюрския край в Пазарджик и като такъв е събрал много весели случки от живота на панагюрските миньори, които смята да издаде в книжка, стига да намери спонсори. Ето един новогодишен поздрав от нея: "Измина старата година, награди без да има. През новата дали поне, награди някой ще даде. Шефът само ни гълчи, за награди си мълчи. Няма кой да го подсети за екскурзии и банкети. Не искаме премии, не щем и награди, само да сложи колежки по-млади. С мини полички и тънки крачета, да ахнат тук всички панагюрски момчета." В момента сатирикът е и съдебен заседател в Районен съд - Пазарджик, и също така събира весели случки по време на гледане на съдебните дела, които също смята да издаде в сатирична книжка - "Когато в съда се шегуват". Ето една случка, предизвикала смях в залата: "Подсъдимци, обяснете на Съда защо откраднахте тези 6 мисирки по време на Коледа? - Не е верно, господин съдия. Не са 6 мисирки. Истината е, че откраднах точно 9 мисирки. - Как да са 9, когато собственикът твърди, че са му откраднали 6 мисирки. - Той лъже господин съдия. 9 мисирки откраднах. Аз може да крада, но никога не лъжа. Със чест ще влезна в панделата и със чест ще излезна от нея. Това е истината."

Макар и в зряла възраст, сатирикът обича да се шегува и с битието си, като заявява: "А когато се спомина, ще имам гроб безплатен и с колко бляскав шум ще бъда там изпратен, ще имам паметник от мрамор чисто бял, защото цял живот тук камъни съм ял. Търсете ме в рая до "втората" тръба, когато ще възкръсна от гроба и пръстта. В Пазарджик щом слезна, най-напред ще мина поетите да видя в сладкарница "Малина", ще пием за здраве вино и мастика, пак заедно ще бистрим секс и политика. Сиромах родих се, бохем ще си отида, на всички в съня ви, ще идвам да ви видя."

ДЕРЗАЙ САТИРИКО!

Автор на материала, негов приятел и колега, ПЕТЪР ШАХЛАРСКИ - председател на литературен клуб "Алеко Константинов" при читалище "Христо Ботев", гр. Пазарджик



10 години Сдружение „КВАРЦ-БЪЛГАРИЯ“, Бургас

От стр. 1

Членовете на Сдружението са преки следовници на Братята Св. Св. Кирил и Методий. Дейностите му са насочени към ново ценностно ориентирано образование; към себепознание, себеосъзнаване и развитие на личностни качества; към "живо" знание, чийто резултат е изграждането на характер и нова култура на общуване; отношение към Висшето Начало на Вселената и живот според неписаните закони на живата етика в природата.

Членовете на Сдружението търсят различни методи и форми за прилагане на холистичен подход към човешката личност в различен план (физичен, ментален, емоционален и духовен); педагогика с повече любов, толерантност и позитивни модели на поведение. Педагогика на взаимно доверие, споделени отговорности и зачитане на личното достойнство.

Етичен кодекс на членовете на сдружението са заветите на Апостола. Логото ни е Сърцето - седалището на Духа, а печатът - глаголическият "Аз", с посланието, което носи за България: "Да бъде във времето, до края на времената".

ОСНОВНИ ЦЕЛИ на Сдружението:

СЕБЕПОЗНАНИЕ, самодисциплина и самоконтрол; нравствено усъвършенстване и духовен растеж; взаимна подкрепа и сътрудничество.

ВРЪЩАНЕ КЪМ КОРЕНИТЕ на духовните ни традиции, към нашата родова памет и национална идентичност.

ВЪЗРАЖДАНЕ НА ДУХОВНОСТТА и традициите на българското образование; синтез на Европейските тенденции с водещите идеи на 21-ви век - въз основа на заложеното във:

- Всеобщата декларация за правата на човека (приета на ОС на ООН от 10.12.1948 г.)

- Конвенция за правата на детето (приета на ОС на ООН от 20.11.1989 г., ратифицирана от ВНС от 11.04.1991 г. В сила от 03.07.1991 г.)

ПРИЛАГАНЕ на ХОЛИСТИЧЕН ПОДХОД и ТЪРСЕНЕ на нови модели и практически методи за обучение и възпитание на деца, родители и учители: "Учене през целия живот".

ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ и СЪТРУДНИЧЕСТВО за създаване на условия за Център по екология на образованието (ЦЕО) - екология на Душата и околната среда; човекознание и педагогическа подкрепа за разгръщане на творческия потенциал и професионална реализация на учащите се.

СЪЗДАВАНЕ на ХОРИЗОНТАЛНИ ОБЩНОСТИ:

- Арт-клуб "Зеленият пристан";
- Клуб "Светилник", прераснал в ЦЕО "Лъч";
- Творческа лаборатория "Билоба" - за вътрешна трансформация и промяна, за изучаване изкуството да обичаш, да живееш и твориш стойностно;

- Дамски клуб "Чайка";
- Клуб "Подвиг";

- Клуб "Приятелите на Изтока" /Индия, Япония, Китай/

с цел:

ОБЕДИНЕНИЕ на творческия потенциал на Бургас; **СЪГРАЖДАНЕ** на разрушени мостове, свързващи минало, настояще и бъдеще. Създаване на условия за обединение на майките на Бургас (ДОМ) в името на децата на България, на обновлението и устойчивото ни развитие; инициативата да прерасне в национално движение **"ВЕЛИКАТА МАЙКА"** - обединителка и пазителка на духовните и национални традиции, на мира, сигурността и хармонията между хората и Майката Природа.

Сдружение "Кварц - България" създава традиции за участие в училищния и обществен живот; за партньорство между формалните и неформалните образователни структури; за демократично образование - основа за изграждане на гражданско общество.

Сдружение "КВАРЦ-БЪЛГАРИЯ" е първата



неправителствена организация, която връчва призовете:

"УЧИТЕЛ ПО ПРИЗВАНИЕ" - на учители, които будят Духа, които творят и съграждат Новия свят с Мир, Любов и Песен.

"МАЙКА НА БУРГАС" и **"МАЙКА НА БЪЛГАРИЯ"** на достойни жени, които са оставили светла диря след себе си, дали пример по родолюбие, всеотдайност и любов към децата.

"БАГАТУР" - войни на Честта, Истината и Светлината.

ПЛАКЕТ "КАМБАНИ НА МИРА" - на младежи с принос в областта на литературата и изкуството.

Сдружението има лиценз от "Агенцията за закрила на детето" (№0038/17.09.2004) и работи по програма "Мобилен детски център "СЛЪНЧЕВИ ЛЪЧИ" - за социална рехабилитация и интеграция на деца в неравностойно положение.

Адрес за кореспонденция:

Бургас 8001, ул. "Оборище" №118

e-mail: kvartz@abv.bg

Председател:

тел.: 056/ 62 52 45, СМ: 0889/ 784 700

Секретар:

тел.: 056/ 53 68 30, GSM: 0887/ 401 296

Подкрепи призива за единение на жените-майки и поемане по Орфическия път на обичта и нежността, на музиката и радостта:

"Светът може да се овладее с лира, а не с меч!"

До Майките и децата на България
До Теодора Димова и приятелите от Театър 199 - София

До работещите на духовен план в НУМСИ "Проф. Панчо Владигеров" - Бургас

До ВИФ "Студентски гласове" към университет "Проф. Д-р Асен Златаров" - Бургас

До община Кърджали, притежател на "Лирата на Орфей"

До Орфическа Академия

До всички регионални и национални медии

До всички формални и неформални образователни структури, работещи за демократично образование и гражданско общество

Свидни майки и деца,

скъпи приятели,

уважаеми госпожи и господа,

Обезпокоени сме, че в годините на прехода към демокрация насилието (във всичките му разновидности и превъплъщения) стана част от нас, от нашата латентна същност. Настани се трайно сред нас и като че ли случаите "Бахар" стават все по-драстични и непредсказуеми.

По този повод се обръщаме към Вас, **Майки на България**, за обединение на **духовния ни потенциал и истинско Възраждане. Просветлената Жена** е тази, която **олицетворява ненасилието!**

Децата са наши Учители, приели да станат "онази канализация, през която излизат всички нечистотии", които изхвърля болното ни общество... За да ни разтърсват и **призовават "към изповед, покаяние и прошка"**..., докато не се пречистим и престанем да отделяме себе си от Бога... Докато **отвътре** не поискаме да се поклоним пред **"Богородичния образ на Майката"**, да отправим дълбока молитва за **мир, обич и разбирателство...** Това ще бъде **сакралният знак - потекла е водата на живота ни...** Пуснали сме на **свобода Любовта, заключена в нас**, която да обезсилва насилниците, да ни обновява и разширява!...

Даден ни е невероятен кредит да живеем през **новото хилядолетие - на Женското начало**. Да не забравяме, че сме "изпратени на Земята не на гости, а на работа!... Да започнем от **толерантността и прошката**, за да осъществим и **консолидацията!**...

Да станем "мярка на времето", за да пребъдем!

01.12.2006 г.

Гр. Бургас

Подписали:

- Сдружение "Кварц-България"

Председател: Г. Караколева - Томова

- Дамски клуб "Чайка" - Бургас

Председател: инж. Мария Томова

- Творческа лаборатория "Билоба" -

Бургас

Зав. Лаборатория - Донка Стоянова

- Клуб "Подвиг" - Бургас

Председател: Атанаска Дузмова

- Арт-клуб "Зеленият пристан" - Бургас

Председател: Фани-Маргарита Йовчева

- Холистично общество - Бургас

Координатор: Ирина Райчева

- Формация "Приятелите на Изтока" -

Бургас

Координатор: Д-р Татяна Джокло

- Асоциация "Сахаджа Йога" - Бургас

Координатор: Минчо Кърджев

- Общество за обединение на Духовни

инициативи

Координатор: Стоянка Грудова

Инициативата: "Бургас - Кръстник на Надеждата" посвещаваме на празника на града, покровителстван от Св. Николай Чудотворец; на празника на Православен Храм "Св. Никола" - с. Черноморец и на Децата на България.

Адрес за кореспонденция: Бургас 8010, "Славейков" бл. 55, вх. П, ет.3 - Гинка Караколева - Томова

E-mail: kvartz_bg@abv.bg



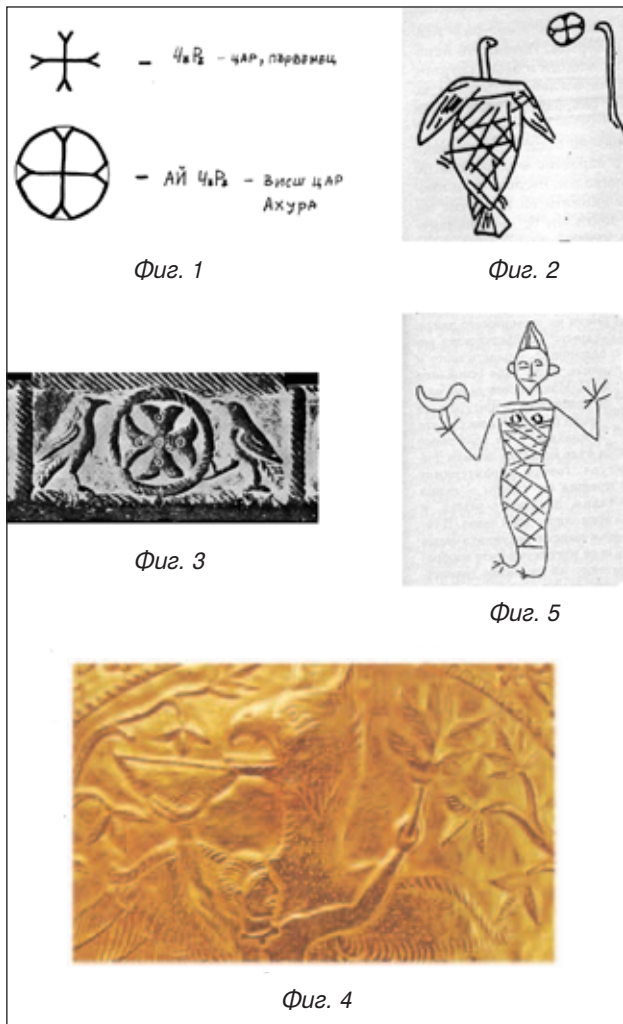
От стр. 1
Първите големи териториални държави възникват много преди появата на книжовната технология, когато

по-съвършен, универсален генеративен език, породен от "говореща азбука", създава условия за разбирателство сред разноезично население в обширни географски райони. Генеративният език притежава собствена универсална писменост, позволяваща запис на слово върху ограничени повърхности от камък, метал, глина, дърво. По-богатите изразни възможности на генеративния език в сравнение с многобройните примитивни местни и племенни говори, както и въведените от него абстрактни нравствени понятия укрепват и развиват обществените отношения повече от всякога преди това, а превъзходството на не книжовните териториални държави печели многобройни победи над племената, над градовете-държави и дори над империите на титаничните градове-метрополиси. Нова, повисша духовна идентичност заменя старите местни и племенни зависимости. Териториалната държавност се разпространява по света, за да достигне до съвременните национални държави в епохата на масово достъпна книжовност. Още в далечни времена възторгът от непобедимата сила, с която моралните ценности зареждат обществото, прераства в култ към нравствени категории. Божества, олицетворяващи верността, приятелството, справедливостта, доблестта и пр., заменят старите езически богове. За върховен Бог е обявена "Царстващата Мъдрост", Любовта е Бог, а "Истината е най-доброто благо". Така възникват не книжовни религии от "нравствен" тип, сродни на персийския Зороастризм, където молитвите и химните биват запаметявани и предавани от "уста на уста" между жреците. Изумителна прилика на достигнали до нас думи от свещения авестийски език на Зороастрийската вяра и генерирани лексеми от "Говорещата азбука" на българите потвърждава глобалния характер на цивилизационните процеси в необятния скитски евро-азиатски ареал.

Всеизвестен факт е, че забележителното шумерско наследство от 4 хилядолетие пр.н.е. стои в основата на Асиро-Вавилонската и Хетската култури, които по-късно оказват силно влияние върху Персийската и Гръко-Римската духовни традиции. Интелектуално издигнат народ, появил се неизвестно откъде, шумерите се заселват в Месопотамия в обкръжение на примитивни семитски племена и предизвикват мощен духовен протуберанс, който променя света и отеква през вековете до наши дни. Своята прародина шумерите наричат "планинска земя", а в езика им думата за "държава" съвпада със словосъчетанието "планинска земя". На езика на "Говорещата азбука" понятието за териториална държава се изразява с думата **БЪЛЪ ГРЪ** - велика/огромна/ земя - т.е. България. Но **БЪЛЪ** освен велик, огромен, означава и планина, балкан. Следователно, според генеративния език на българите "държава" също се пише и изговаря като "планинска земя".

До самия край на Асиро-Вавилонските царства през средата на първото хилядолетие пр.н.е. там са употребявани два държавни езика - шумерски и акадски /семитски/. Шумерският е език на жреците при богослужение, на него задължително са превеждани химните, молитвите, не само защото почти всички месопотамски богове водят началото си от шумерската теогония, но и защото се е търсила по-голяма универсална речева разбираемост сред разноезично население в огромните държави. Докато за дипломатически цели управниците използват елитарен акадски език от смесен "фонетично графичен" тип /присъщ за най-древните елитарни езикови системи/, както се вижда от неговите образни /идеографски/ и сричкови /силабически/ характеристики, добре изразени в клинописите.

С ВЯРАТА НА



Върховен бог на Месопотамия в шумеро-акадската митология е Мардук, "бог на боговете", "най-великия между боговете", "властелин на боговете", "спасител на боговете", "съдия на боговете". Обявен от жреците за главен бог и покровител на "небесния Вавилон" - "пъпа на света", Мардук се превръща в събирателен бог на много народи поради централното място на титаничния Вавилон в древния свят. Официално са провъзгласени 50 негови имена, някои от които са Адду, Бел, Асарлухи, Туту, Зику, Зиси, Сухгурим, Захгурим, Гугал, Сирсир, Мумму /разум, мъдрост - име давано често на Мардук/, Лугал-дуку. За отличителни символи на Мардук в епоса и в иконографията служат дракон, копие, брадва, мотика, лопата. Статуята на Мардук от чисто злато в главния храм на неговия култ Есагил /**ЗЪКЪ** - светлина поражда/ изобразява грифон, чудовище с глава на орел и тяло на лъв. Светилище на Мардук е разположено на върха на прочутата Вавилонска кула. Доминиращ над останалите богове, Мардук приема техните черти и през нововавилонския период достига качество на универсален всеобг на народите, абсолютен бог, възплещение на всички богове, включително и на най-великия от четиримата шумерски богове-първосъздатели - Енлил, "господар на всички земи", аналог на Тангра /**ТЪНЪ ГРЪ** - господар земя/, господар на земята, съзвучно на шумерското название за бог - Дингир.

Краят на Асиро-Вавилонските царства и възходът на Мидийско-Персийската държава бележат победата на "нравствените" богове /"нравствени ахури"/ над господстващите дотогава месопотамски божества, възглавявани от Мардук. Новият хегемон на божествения престол вече е Царстващата Мъдрост Ахура Мазда /**АЙЧЪРЪ УМЪЗЪЗЪ** - най-висш цар мъдрост/, върховен бог, висш бог на доброто, светлината и истината, създател на света, творец на живота и на човека като венец на сътворението. Няма съмнение, че Ахура Мазда наследява всички божествени достойнства на своя първообраз Мардук - "най-мъдър от мъдрите", а знаменитите шумерски седем мъдрети, "предначерттаващи съдбата", преминават в седемте безсмъртни свети Амеша Спента /1+6 заедно с Ахура Мазда; Амеша отговаря на ведическото Амрта - безсмъртен - **А МРЪА** - без

смърт/ на Зороастрийската вяра, които по-късно ще открием в християнските Свети Седмочисленици от Православието и в седемте християнски стълба на Премъдростта. Появяват се религиозни форми, характерни за монотеизма и неговия всевишен Господ, единен господар и повелител или "куриос" /Ахура?/ на древногръцки, както титулували царете в царствата на Селевкидите и Птоломеите, цезарите в Римската Империя, а по-късно за "куриос" е обявен самият Исус Христос /при превода на Стария завет на гръцки език еврейската дума за Господ Адонай е преведена с Куриос/.

И все пак остава богатият епос, многобройните легенди за подвизите на шумерските богове-герои, намерили трайно място в съзнанието на обикновените хора в необятните евро-азиатски скитски пространства. Докато властниците по-върховете на държавите изповядат официалния култ към Царстващата Мъдрост Ахура Мазда и неговите абстрактни нравствени категории, то голяма част от населението, особено в отдалечените степни райони, продължава да почита божествата от стария шумерски пантеон, начело с Дингир, т.е. Тангра /**ТЪНЪ ГРЪ** - господар на Земята/. В това няма нищо необичайно, защото историческата теогония позволява едновременно съжителство на стари и нови богове, като най-често небесната власт принадлежи на новите божества, а старите изпълняват подчинена роля. Подобен религиозен модел се наблюдава в българските не книжовни езически държави, където народната тангристика обредност не противоречи на основни религиозни норми, присъщи на господстващата зороастрийска идеология. Значително съвпадение има в устройството на храмовете "карамати" под открито небе; в ритуалите, посветени на огъня, водата, слънцето, звездите; при стимулиращите напитки - хаома и бал /тангристико пиво/; при жертвоприношенията; при практиките на очистение; както и при някои знакови символи - тревата /по-късно сноп пръчки/, свещеното число 3, ритуалното връзване с ленти /повезки, шнурове, ремъци/ и др. Историята потвърждава най-красноречиво, че ранносредновековните български "държави на духа" са управлявани по законите на честта и справедливостта. Целият свят се е прекланял пред могъществото на ".../българите/...народът, който е имал всичко, което е пожелал...", според оценката на хрониста Енодий от 5 век. Византийският военоначалник, т.нар. "Готски топарх", в 1003 год. заявява "...че поради справедливостта и законността, която българите най-много почитали, народите се присъединявали доброволно към тях...". Категоричен зороастрийски символ на обединяващата нравствена сила е снопът пръчки в притчата за завета на кан Кубрат (593 - 653 год.) към петте му сина. В апокрифа "Слово на Кирил Философ как покръсти българите" грачеща врана /заменена в някои преписи с ортодоксален гълъб/ хвърля в skutа на светеца 32 букви под формата на сноп смокинови пръчки, двойно привързани с червено. При сключване на 30-годишен мирен договор между България и Византия, освен християнски ритуали кан Омуртаг (814 - 831 год.) и византийският император Лъв V (813 - 820 год.) изпълняват езически свещенодействия с определено зороастрийски внушения - възлияние с вода, разпръскване на трева, хващане на тройно сплетени ремъци. Най-емблематичен зороастрийски паметник остава бронзовата розета от Плиска (9 век), на чиито седем лъча с графични букви от "Говорещата азбука" са изписани "благите творения" на седемте безсмъртни свети Амеша Спента, между които и Ахура Мазда (1+6), начин на представяне на



МЪДРОСТТА

висшите зороастрийски божества, известен още от химните на Гатите, най-старата част от религиозния сборник Авеста. Наличието на Тангристски култ в българските езически държави намира значително по-широко отражение в историографията. Някои днешни български народни обичаи, например кукерските танци, удивително съвпадат с описаните в "Джагфар Тарихи" тангристски обреди.

Сега вече сме в състояние да разберем защо всички открити преписи на "Именника на българските канове" нареждат българските владетели сред списъка на Асирио-Вавилонските царе и започват с библейския вавилонски цар Навуходоносор. Защото съществува директна връзка на културата, езика и религията на българската държавност в Скития с най-древната цивилизация на Месопотамия. Защото в огромния евроазиатски континентален скитски мегаареоал народите са говорили един и същ език на духовно общение. Добрият алп на светлината Мардукан-Гарван от тангристката митология, подобно на своя едноименен аналог - месопотамския върховен бог Мардук, също побеждава старите космически сили на хаоса и на мрака, предвождани от алпа на тъмнината Тама Тархан, чието име поразително съвпада с името на месопотамската прабогиня Тиамат, сразена в жестока битка от покровителя на Вавилон бог Мардук. Както Мардук, така и тангристият Мардукан-Гарван не принадлежат към първото поколение на първичните богове в своите пантеони, но това не им пречи да са творци на света, създатели на небето и земята. Епосът винаги свързва месопотамския Мардук със светлината, наричат го "светлия бог на небето", "момчето-слънце". "Светли дни" се казвали празничните новогодишни дни по време на пролетното равноденствие през март, посветени на бог Мардук. Новогодишният тангристски обичай на 20 срещу 21 март чествал подвига на Мардукан-Гарван, митическият гарван, който с цената на живота си разбил стената на дивовете и слънцето отново огряло Земята, а човечеството било спасено от ледената пустош на мрака. За своя героичен подвиг той бил удостоен от Тангра с безсмъртие. Според "Говорещата азбука" името Мардук, както и Мардукан може да означава **АМРЪА ДЪОКЪ** - безсмъртна птица, но и **МРЪАО ДЪОКЪ** - мърша птица, т.е. мършоядна птица, каквато е враната, гарванът в северните страни. Тук се наблюдава натрупване на двузвучна символика чрез близки по звучение думи, задължително изискване при общественозначими наименования в епохата на генеративната реч. В Зороастризма месецът на пролетното годишно прераждане на природата, март, се свързва с първите простосмъртни мъж и жена, от които тръгва човешкият род. Авестийските им имена са Мартя и Мартянанг, а "Говорещата азбука" ги разчита като **МРЪ ТЪТЪ** - жив татко - или "бащата на живота" и **МРЪ НЪНЪКЪ** - жива нанка /майка; вж. Н. Геров "Речник на българския език"/ - или "майка на живота", символи на мъжкото и женското начало на новия живот, които до ден днешен българите почитаме чрез типично зороастрийско ритуално връзване на усукани червени и бели конци - мартеници. Според мен съвременното международно име на месец март също пази далечния спомен за месопотамския всебог на народите Мардук. В старобългарския народен календар месец март са наричали "сух" /на белоруски "сакавик"/, което може да се отнесе към лексемата **ЗЪКЪ** - светлина пораждам - достигнала до нас в думите съкне /светва/, съкане /светване, блескане; вж. Н.Геров/, напомнящо светлината и топлината на мартенската пролет. Сак и Сок са двамата сина на Гарвана в мита за тангристият Мардукан /най-вероятно символизират топенето на ледовете - **ЗЪКЪ** - топлина пораждам - и **ШЪЙОКЪ** - вода пораждам/, а Сухгурим и Захгу-



Фиг. 6



Фиг. 7



Фиг. 8



Фиг. 9



Фиг. 10



Фиг. 11



Фиг. 12

рим са две от обявените имена на вавилонския бог Мардук. Славянското име на месец март "брезен", идващо от "брезжитъ" /свети, блещука/, още веднъж потвърждава древния етимологичен произход на името "март" от "светлите дни" на Мардук и от новогодишните чествания на алпа на светлината Мардукан-Гарван. Както може да се предполага, мартенските езически новогодишни обичаи, посветени на светлината и топлината и на събуждане се сред топящите зимни ледове живот, са били толкова здраво вкоренени в народното съзнание, че векове след покръстването българите празнували Суха Коледа /**КЪ АЙ-ЛЪТЪ** - поражда година - Нова година/, т.нар. Малка Коледа, един ден преди официалната Християнска Коледа /вж. Найден Геров/.

За тъждество на скитския Мардукан-Гарван с царя на боговете, месопотамския Мардук, недвусмислено говори и "царският кръст", широко популярен в скитския свят под името "знак на гарвана" по сведения на "Джагфар Тарихи" /вж. фиг. 1, фиг. 2 - рисунка върху камък от Плиска, фиг. 3 - кръст на франките от времето на Меровингите (5 - 8 век); с точки е предадено цифровото значение на буквите **ЧЪ** - 1 - едно и **РЪ** - + - четири, т.е. 1+4=5/. Вероятно кръстовият знак има отношение към числото 4, свързано с митологичните представи за Мардук като огнедишащо божество с четири очи и четири уши, за негов ден от седмицата се счита четвъртък. Известно е, че алпът на светлината Мардукан-Гарван приема образа на змиевиден дракон /вж. фиг. 2/. Чудовище дракон с дълга змийска глава е един от най-често срещаните символи на Мардук. Всички паралели на идентичност между месопотамския бог Мардук и алпа на светлината Мардукан-Гарван от Тангристката митология едва ли оставят някакво съмнение, че и двете божества са продукт на единаосъщностна духовно-религиозна традиция, чиито най-ранни проявления са установени в шумерската цивилизация. Светлината винаги е синоним на истината и съвсем естествено Зороастризмът, който се явява продължение на същия неимоверно дълбок духовен корен, включва в религиозните химни на сборника Авеста образа на митичната всепобеждаваща птица

Варагн, в която учените съвсем закономерно разпознават врана-гарван - птица на мъдростта и на победата. Може би, именно зороастрийската птица на победата Варагн с черти на грифон виждаме изобразена върху златната кана от Наги Сент Миклош (9 век), до нея стои жрец, който ѝ поднася купа с божествения еликсир хаома /вж. фиг. 4/.



Името на прославения български езически владетел кан Омуртаг (814 - 831 год.) в старите извори се споменава като Муртагон /Муртагон, Муртаго и пр./ и напълно съответства на Мардукан-Гарван, името на добрия алп на светлината, централно божество в Тангристката митология. Съществуват редица потвърждения за обичай в миналото, да се кръщават внуци на името на прочут пращад, например цар Борис II (970 - 971 год.) и киевският княз Светослав-Борис носят името на пращад си, покръстителя княз Борис I (852 - 889 год.). Константин Философ-Баксан-Зарко-Бъ-**ЗЪ АЙНЪ** също е кръстен на неколкократно споменавания в пространното му житие негов пращад, който според "Джагфар Тарихи" е българският кан Сабин (764 - 765 год.) /**ЗЪБЪ АЙНЪ** - светлина небесна - заря/ от охридския кавхански род Кюнграт-Билиг. Така княз Владимир Хръсате Крекугл-Гарван /вж. Мавро Орбини, "Царство на славяните" 1601 год./ получава името на пращад си кан Омуртаг-Муртагон-Мардукан-Гарван, защото според речника на Найден Геров, "кръкавец" някога означавало гарван на български език. Многобройни средновековни паметници напомнят за някогашната почит към безсмъртната птица Гарван по цялата названа в апокрифите "земя Карвунска", т.е. "земя на Гарвана". Фиг. 5 изобразява български езически жрец в поза за молитва, държащ култова врана, а фиг. 6 представлява фрагмент от българска старопечатна графика от 1512 год.

През 9 век Християнството вече е навлязло дълбоко сред управляващите кръгове и сред голяма част от населението, а старите езически представи неудържимо отстъпват място на християнския канон. Въоръжени с религиозна книжнина и с имперска подкрепа, мисионерите на църквата срещат огромната съпротива на онези, които не желаят да се откажат от хилядолетната си вяра, от боговете, от приказните митове, от обредите и от свещените знаци на предците си. Векове са били необходими, за да бъде окончателно заличена езическата вяра от народната памет. В Дунавска България грандиозният религиозен сблъсък през 9-10 век. води до тежки политически сътресения в държавата. Като се почне от акта на административно покръстване с извършените "огромни насилия", според летописите, и се стигне до своеобразния последен реванш на езическите сили, начело с първородния Борисов син княз Владимир Хръсате (889 - 893), когото "българите наричат Крекугл", т.е. Гарван. Неуспешно завършва опитът на героичния български княз Владимир Хръсате да провъзгласи нова държавна религия в скитския свят, култ, съчетаващ основни черти на християнството и на зороастрийско-тангристката вяра, култ, който да обедини отново разпадащата се под ударите на световните универсални книжовни религии българска държавност в Скития /повече за "Християнството на Гарвана" вж. в "Безсмъртна птица на вярата"/. Свидетелства за бурните съдбовни времена при управлението на Владимир Хръсате са намерените оловни печати на висши български духовници, върху които съжителства езическа и християнска символика. Един такъв печат виждаме на фиг. 7 и фиг. 8 - тук са изобразени основни християнски и зороастрийско-тангристски знаци - кръст, сакралният знак ЙУ, птицата Мардукан-Гарван и според мен, клони и цветове от растението, служещо за приготвяне на свещената напитка хаома /предп. хвойна?; ефедра?/.



С ВЯРАТА НА МЪДРОСТТА

Смайващ пример на подобна "смесена" християнско-езическа символика откриваме в миниатюра от Светославовия сборник от началото на 10 век, където върху кубетата на величествен християнски храм, вмесено християнски кръстове, се извисяват знакът на Гарвана и знакът на Царстващата Мъдрост Ахура Мазда /вж. кн. "Безсмъртна птица на вярата"/.

Вече почти близо 1050 години като непокланен страж на българската памет, възправен под открито небе, стои Големият Царски Кръст от Балчик, най-грандиозният монумент на Християнството на Гарвана, вярата на Владимир Хръсате, на дъщеря му - великата киевска княгиня Олга и на нейния син Светослав-Борис. Върху каменната му снага са изсечени знаци и надписи, разкриващи цялата философия на идеята за примирение между Християнството и Зороастрийско-тангристката религия, единствено спасително решение за оцеляване на огромната българска държава. Тук е мястото да се спомене, че 9 и 10 век задълбочават тенденцията за сливане на зороастрийско-тангристката символика в единен общ знак на вярата, подобно на християнския кръст. Сакралният знак **YI /Ъ ТЪ Ъ** - този, който е/ все повече започва да се възприема графично за буква М - централна буква от знака на Царстващата Мъдрост. Върху Големия Кръст Мъдростта **/УМЪ ЗЪЗЪ** - ум звезди - много ум, мъдрост, вж. кн. "Безсмъртна птица на вярата"/, подчертавайки формата си на "премъдрост", е вписана в кръг чрез образно-символни знаци, съответстващи на буквения запис на думата /вж фиг. 9/. Буквата У е представена с ухо, **Мъ** с буквената си графема, **ЗъЗъ** - много - с две звезди. Славянски слова "Благословен си Христе Боже наш, ти който си премъдр" прокламират единението на Христос с Царстващата Мъдрост и са написани с най-стари кирилички букви. Например там графичната буква Ч най-много доближава първообраза си "1" от "Говорещата азбука" с подобен аналог само в добре познатия монограм на кавханския и царски Шишманов род.

След продължили близо един век кръвопробитни военни кампании с интернационално участие на наемници от близки и далечни страни, довели до гибелта на Дунавска България през 11 век, Византийската Империя най-после успява да установи пълен контрол върху Християнството в Източна Европа. Векове наред споменът за нравствената вяра се разнася по цяла Европа от учението на богомилите. Названието богомили в превод на езика на волжките българ е худаари, а в изворите се среща и като кудугери. По време на Втората българска държава отсам Дунав, възкръснала в края на 12 век, отново е обявен кръстоносен поход (1238 год.) срещу България и нейния цар Иван Асен II (1218 - 1241 год.), обвинен в покровителство на еретизма. За щастие кръстоносният поход, свикан от римския папа Григорий IX (1227 - 1241 год.), не се осъществява, но нека да не забравяме, че в заветния храм "Св. 40 мъченици" във Велико Търново, издигнат с ясното съзнание да предаде съкровено послание към следващите поколения българи, цар Иван Асен II поставя мраморни колони с надписите на езически владетели Крум (802- 814 год.) и Омуртаг-Муртагон-Гарван, които са син и внук на кан Азан Токту (766 - 767 год.) от рода Дуло, родоначалник на династичното име на Асеневци според "Джагфар Тарихи". Но дали само приемствеността в родовата и в държавната традиции е заложена в свещения храм, обгърнат от призрачни легенди и от пророчеството на Ванга, че от въздигането му зависи съдбата на България. "Джагфар Тари-

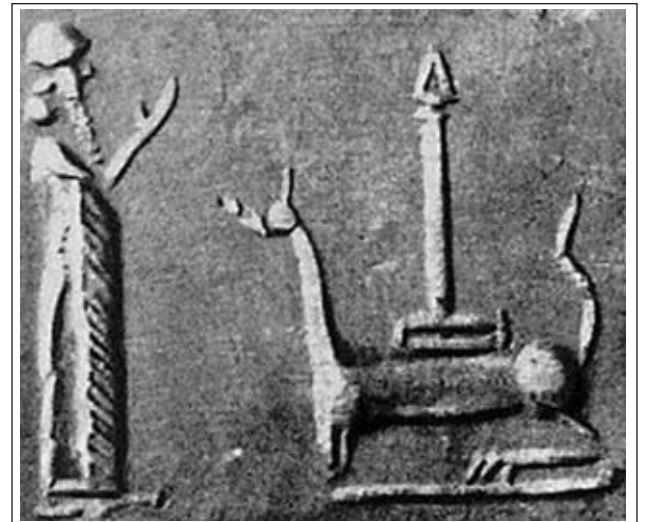


Печат от Вавилон

хи" известява, че в Търново се е намирало главно езическо светилище, където прекарва последните дни от живота си основателят на Дунавска България кан Аспарух (род. 634 год., 677 - 692 год.). По силата на логиката, главното светилище трябва да бъде посветено на главния държавен бог, зороастрийския Ахура Мазда - Царстваща Мъдрост, наследник на вавилонския "светъл бог на небето" Мардук и аналог на простонародния тангристски алп на светлината Мардукан-Гарван. Честванията на "Св. 40 Мъченици" /на латински 40 Martyrer?!/ или на Все свети са се провеждали на датата 22 март, съпадаща с празничните новогодишни "светли дни", посветени на вавилонския бог Мардук и на пролетното годишно прераждане. Би могло да се потърси някаква връзка в близкото звучение при изговор на "40 мъченици" и **АЙЧЪРЪ УМЪЗЪЗЪ** /Царстваща Мъдрост, Ахура Мазда/, а също в числото 40 и числото 4 на бог Мардук. Според описан в литературата народен обичай, на този ден се връзват "40 пръчки от шумата" за здраве, което силно напомня зороастрийските ритуали. Правят впечатление големия брой монограми "М", открити от археолозите върху 250 тържествени църковни съда. Дали християнският храм е издигнат на мястото на старото главно езическо светилище на българите и дали там някъде се намира гробът на Аспарух, засега остава загадка. Намереният там 61-грамов златен печат "Калоянов пръстен" от 13 век, с рисунка на драконоподобен звяр, само подклажда въображението. С този храм-свения великият цар Иван Асен II съгражда духовно-информационна капсула на хилядолетната българска идентичност, която да премине през времето на разруха и смърт, за да пренесе кълновете на българската държавност в бъдещето.

Интересни следи от влияние на древните месопотамски и зороастрийски култове биха могли да се потърсят в късносредновековното западноевропейско Християнство. Когато кръстоносците от Първия кръстоносен поход превземат Йерусалим през 1099 година и се установяват трайно в Близкия Изток, там те откриват все още запазени документални източници, разкриващи богатата Асиро-Вавилонска култура, запознават се с епоса, религията, историята, водещи началото си от древния Шумер. И разбира се, веднага забелязват близката приемственост на Християнското учение от старите месопотамски култове и най-вече от нравствената религия на Зороастризма. Ето защо рицарите от ордена на Тамплиерите или "рицарите на Храма" издигат за висше достойнство в своето братство верността, храбростта, приятелството, почтеността, справедливостта. Известният тамп-

лиерски кръст следва символиката на "царския кръст" /вж. фиг. 10 и фиг. 1/, а знакът на "свещения Граал" много наподобява "знака на Гарвана" /die Kraehe - гарван (нем.), crow - гарван (англ.)/. Знамето на тамплиерите - две части бяло и една част черно, би могло да се свърже с шумерския герой полубог Гилгамеш от най-значителния месопотамски епос, който бил две трети бог и една трета човек, а прословутият печат на тамплиерите - двама рицари яздещи на един кон, определено възвеличава митичното приятелство между Гилгамеш и неговия равностоен побратим и другар Енкиду /вж. фиг.11/. Вероятно някаква символика може да изразяват трите черни негърски глави с повезки от фамилия герб на основателя на ордена на Тамплиерите, бургунд-



Вавилонски жрец пред олтара със символите на Мардук - дракон и копие

ския рицар Хюго дьо Пайен (1118 - 1136 год.) /вж. фиг. 12/, особено ако се отнесат към шумерите, които в клинописите най-често са наричани "черноглави" и "черноглаво племе". Според мен, "черноглави" представлява съкратен запис на думата "българи", защото буквата от "Говорещата азбука" **Бъ** - голям, по - графично-образно се представя с вдигната над главата ръка, а краят на думата "българи" завършва на **ГРЪРЪ**, което означава "черен". Известна е трагичната участ на тамплиерите. Те са обвинени от католическата църква в най-чудовищни еретически грехове, подложени са на нечовешки изтезания и стотици от тях са изгорени на клада в началото на 14 век. Пред жестоко лице на Инквизицията някои от тях признават, че са почитали Бафомет. Едва през 80-те години на миналия век д-р Хю Шонфийлд декодира думата Бафомет с помощта на традиционния еврейски шифър атбаш, използван още 500 години пр.н.е., и установи, че под нея е скрито името София, означаващо на гръцки Мъдрост. В историята са известни раннохристиянски гностически секти, последователи на култ към София. Орденът на тамплиерите още веднъж потвърждава жизнеността на Царстващата Мъдрост в съзнанието на хората през една доста късна епоха.

Всичко казано дотук би трябвало да послужи за убеждение, че изборът на София за име на столицата на днешна България не е плод на случайно стечение на обстоятелствата. Не е възможно точно столицата на България случайно да носи името Мъдрост по силата на някакво съвпадение, след като хилядолетия нашите предци са отправяли взор на упование и надежда към небесните висини на Царстващата Мъдрост. Да, има Провидение. Има божествен Промисъл.

19.11.2006 г.



БЪЛГАРИЯ, НЕЙНИТЕ ПРИЯТЕЛИ И СВЕТОТ

ФРЕНСКИЯТ НАРОДЕН ТАНЦ ЛА БУРЕ И НАШАТА РЪЧЕНИЦА

/Една загадка/

Николай КАФТАНДЖИЕВ

В книгата на Христо Стойчев "Бугрите" /София, 1927/, научно проучване, което досега не е привлякло вниманието на нашите историци, четем:

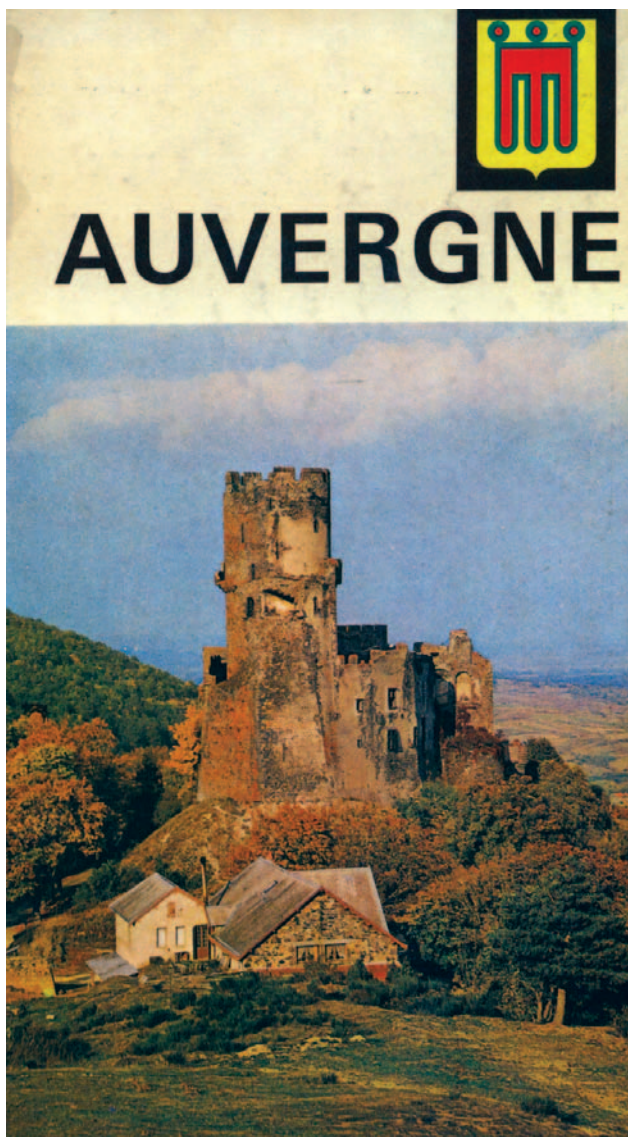
"Оверния /френска област с около 1 милион население - бел. Н. Кафтанджиев/ е прочута със своя танц **Ла-Буре** (La Louree d'Auvergne), танц към който Овернянци са много пристрастени и когато играят с голямо оживление и жар. До 1898 г. на нас не ни бе известно даже името на този танц, но празнувайки Бъдни вечер (Le Reveillon) с няколко овернянски студенти, ги видяхме да играят Буре-ята. Неописуема бе изненадата ни, защото това хоро беше ни повече, ни по-малко от българското хоро ръченица (поседница). Със същите стъпки, същите движения, същото дяволско увлечение. Нищо не липсваше: същото удряне на петите по между им или равномерно по земята; същите махания на ръцете и плющене на пръстите, като шамари и същото шумно отпускане на ръцете върху бедрата; същото прикляване; стъпка напред стъпка назад; същото обръщане и полунавеждане и същите провиквания стимулиращи жартата на играча. При все че поради буйността, с която се играе, буре-ята е танц предимно за мъже, то и жените често вземат участие в него, лице срещу лице с мъжете.

Французинът, ако види да се играе българска ръченица, веднага би познал в нея овернянския танц Ла-Буре.

Далеч от нас е мисълта да твърдим, че сходството между двата танца е абсолютно доказателство за техния единен произход; на всички ни е добре известно, че танците на различните страни имат много прилики по между си; това обаче, което прави силно впечатление е гласът, на който се играе буре-ята, ние чуваме една от най-разпространените народни песни - Бурено-Буренке (**Боряно - Борянке** - бел. Н. Кафтанджиев).

Нашето внимание се спира и на едно друго сходство - това на двете първи думи от българската песен **Буре (-но), Буре (-нке)** с овернянското наименование **Буре**. В известни области на Франция, та даже и в Пиемонт, под влиянието на местни наречия това име е станало, наистина, **бурелия**, но и в този вид изменение се е запазил коренът **Буре**. Прочее гласът, танецът и дори началните думи ни позволяват да твърдим, че сме пред едно и също нещо.

Няма да бъде излишно да споменем и едно сведение, което дължим на господин Алкантер дьо Брам, директор на музея Карнавал в Париж, че танецът Бакхюбер, според професор Бланзар, се играел от цяла Европа само в България и Савойя. Прочутият професор, сега покойник, беше най-добре запознатият човек по въпроса за танците. Страстта му да изучи тази материя го е накарала да посети всички страни и области на Европа за проучвания, които са му предс-



тавявали единственото удоволствие извън лекциите във факултета по медицина в Париж.

Мнозина френски и немски филолози са правили подробни изследвания, за да открият произхода на думата **Буре**, които са останали безрезултатни. Делзангл мисли, че bou-re-u-o се приближава до bon-roi-u-á. Ние не виждаме тук нито сянка от прилика. Малзевен, който е добър познавач по келтските въпроси, допуска общност между келти и овернянци и възможност по този начин, за

келтски произход на думата **Буре**. Господин Гандийон-Жан д'Арм съветва господин Малзевен да ориентира своите търсения към българската история (подчертаното мое - Н. Кафтанджиев).

Френският писател Гандийон-Жан д'Арм, когото току-що цитирахме, е всеобщо признатия в страната си човек за най-учения по въпроси, засягащи Оверния. Той е добре оценен като поет, като отличен писател, като неуморим изследвач, много търсен разказвач и авторитета му върху овернянските въпроси е признат от всички. Многобройните му трудове са спрели вниманието на френското правителство, което го е наградило с ордена на Почетния Легион¹. Благодарение на него ние знаем, че вариациите на гласът, на който се пее Буре-ята, са многобройни, както са многобройни и вариациите на текста на същата песен. Така, клермонтският композитор господин Терон е хармонизирал четири сборника с буреи и монтанярди - (Montagnardes - са овернянски песни, които се пеят по планините) - всичко около стотина броя. Друг овернянски композитор, господин Canteloube, който е станал много известен с лирическата си драма "Le Mas", напечата свои сборници от буреи.

Господин Гандийон-Жан д'Арм притежава колекция от 72 текста буреи на овернянски диалект."

В следващите си редове Христо Стойчев прави анализ на френски и български текстове от буреи и български народни песни в чисто академичен стил. В идния брой на "Родово имение" той ще бъде представен сбито.

¹ - Най-високият френски орден (бел. Н. Кафтанджиев)



Танцът Ла Буре





Л. Рондова - 40 години на сцената, 19 май 2002 г., получила "Златна лира" и орден "Стара планина"

От стр. 1

Почитателите ѝ пазят в сърцата си нейни прочути репертоарни песни като: Смиляна², Биляна платно белеше, Песен за Гоце Делчев, Цъфнало цвете шарено, Велико, дульбер бугарко, Кальо, Калино девойко, Извор вода изворваше, Болен ми лежи и др. Любителите се възхищават на древни песни като: Залуде лудо, Стани поранко и др., както и на авторски в народен дух като: Дъщеря на Егея, Роден край и др., включени в най-новия албум на народната певица. Тук би трябвало да отбележа, че само условно наричам Л. Рондова народна певица, защото тя е не само такава, а един носител на фолклора с богата култура, изследовател, съставител на сборници с подбрани от нея, "реставрирани" или не, народни песни от живата фолклорна практика, защото е педагог, възпитател и възпитаващ на фолклорно изкуство поколения пазители на народната традиция.

Над 40 години "славеят на македонската народна песен" възпитава публиката, "отглежда" песните си. Не случайно Л. Рондова нарича най-новия си албум "Песните са моите деца". Акад. Н. Кауфман определя: "Тя е една от първите певици, запяла македонска песен и достигнала до сърцата на българите." Отличителен е нейният специфичен тембър, а също и подчертаните: естественост, нежност, топлота, галювност, сърдечност, лиричност. Л. Рондова подхожда към песните с обич и строги критерии, с голяма прецизност по отношение на: текста, посланията му, спецификата на диалекта, дикцията, мелодическото изграждане, фразирването, сценичното поведение и т.н., към цялостната изразност.

Народната певица е получила възпитанието и образованието си в различни европейски държави. Завършила е славянска филология в Карловия университет в Прага. Като де-

ЕДНО НЕЖНО, НЕУВЯХВАЩО ЦВЕТЕ ОТ МУЗИКАЛНО-ФОЛК- ЛОРНИЯ РОДОЛЮБИВ БЪЛГАРСКИ БУКЕТ



С Веселин Маринов на една от многобройните срещи, 24 май 2006 г.



"Най-дългото хоро", Прага, 6 септември 2006 г.

те и студентка-емигрант тя пази в сърцето си българското и пее песните на своята родова памет. От малка проявява артистични способности, а професионалният ѝ възход преминава през фолклорния ансамбъл "Гоце Делчев", където е солистка и филолог в продълже-



В клуб "Българска песен" - София
Представяне на албума "Песните са моите деца", декември 2004 г.

различни езици, с широк поглед и толерантност към културното разнообразие.

Л. Рондова е една от най-популярните наши народни певици. За това допринасят различни медии, Българското национално радио и радио Благоевград съхраняват в златните си фондове над 200 нейни песни. Предавания за нея излъчват и чужди радиостанции. Носител е на много награди, а едни от най-престижните са: Стара планина - Първа степен, Кирил и Методий - Втора степен, наградата на СМТДБ Златна лира и др.

Ярка изява на Л. Рондова през 2006 г. е участието ѝ в проекта на народния певец Илия Луков "България поздравява европейските столици с най-дългото хоро на света" /най-дълго по времетраене/. Целта на проекта е да запознае европейските народи с нашия фолклор - музика, танци, занаяти, да докаже неговата древност и виталност, а също и приемствеността между поколенията. Л. Рондова пее с Илия Луков, в програмата участва и шестнадесетгодишната народна певица Цветелина Башкехайова. Всички участници очароват публиката на Атина, Будапеща, Братислава, Прага, Варшава и други европейски столици. Винаги подчертано емоционален връх са изпълненията на Л. Рондова - нежното, неувяхващото цвете от родолюбивия български музикално-фолклорен букет.

декември 2006

1/ На 13 декември 2006 г. БНТ, Канал 1 излъчи филм на телевизионен център Благоевград за Любка Рондова - "Всеки камък е сълза". Голямата народна певица влезе в трогателния си разказ по-стари песни от своя край и нови, авторски, неизвестни досега.

2/ Мелодията на песента е създадена от майката на певицата - Василка Рондова, а текстът е на местен Костурски говор.



КОНЦЕРТ В БЪЛГАРСКИЯ КУЛТУРЕН ЦЕНТЪР В МОСКВА

**Екатерина ПЕЙЧЕВА,
Варна**

На 12 декември в Българския културен център в Москва се състоя концерт, посветен на коледните празници. Ние, гости от България, бяхме поканени и очаквани с вълнение и радост, още повече, че сред нас беше поетът и писател Никола Гигов, посветил живота си на изследването на живота на Орфей, Орфизма и древните траки.

Българският културен център в Москва е едно истинско бижу. Това е сграда, строена през 1814 г., на два етажа, с изрисувани барокови тавани, кристални полилеи и красива зала за концерти. Публиката беше в тон - дамите с изискани вечерни тоалети.

Концертът започна с нашето участие - прочетохме и изпяхме коледарска песен. След това с ръкопляскания беше посрещнат поетът на Родопа Никола Гигов, който говори за България, наследница на тракийската култура, за великия посветен и прорицател на древния свят Орфей, поет и музикант, любимец на музите. Орфей е създател не само на поезията и най-великият музикант на всички времена, според намерените от Никола Гигов изписани плочи в Родопите той се оказва и създател на



Делегацията от България на Международна конференция в Москва



Никола Гигов в Българския културен център

Никола Гигов сам е минал по пътя на аргонавтите до Колхида (днешна Грузия) с копие на кораба "Арго" и международен екипаж с ръководител световно известния пътешественик и изследовател Тим Северин. Той се ползва с международна известност с поезията си, с пътеписите и есетата си, с книгите си за Орфей. Неговото присъствие на вечерта в Българското посолство предизвика интереса и ръкоплясканията на публиката, остави следа в сърцата и спечели нови приятели на България. В концерта взе участие и Нина Захарова, българка от преселените в Приазовието преди повече от двеста години наши сънародници. Тя придаде колорит, като изпя древна песен на амазонките, живели край Черно море, спомените за които са живи в паметта на човечеството.

Другите участници в концерта бяха деца, които танцуваха славянски танц, полка и други танци, млади певци и дуети изпълниха задушевени руски песни. Разбира се, не мина и без традиционното руско чаепитие, но поднесено с български сандвичи. След това до късно продължиха приятните разговори.

Сред многомилионната шумна Москва Българският културен център, това красиво кътче, разнася духа на българската земя, нейната прелест и хубост и запознава руснаците с талантите и пос-



тракийската писменост, много от буквите на която са преминали в нашата азбука. Писателят цитира и запазени стихове на Орфей, чиито произведения след трагичната му гибел са унищожавани планомерно. Но славата на великия Орфей, участ-

ник в епическия поход на аргонавтите към Колхида, е стигнала до нас чрез произведенията на древногръцките трагичи и е жива през вековете. На него са поставени оперите на Монтеверди, Глук, Офенбах, произведения на Леонардо, Роден, грузинския скулптор Вахтанг Давитая, прекрасната скулптурна група "Орфей и Евридика" на големия творец Любомир Далчев в Смолян и др. Но най-големият паметник на ненадминатия музикант са прекрасните родопски народни песни, които пазят Орфеевия лад -



пентатониката, музика, слязла от звездите и пътуваща отново към тях с гласа на Вала Балканска и песента "Излел е Делю хайдутин".

тиженията на българския народ. Като красива българска роза той цъфти в центъра на Москва, прекрасен като милата ни Родина.



Честита Нова Година!

О, КОЛКО ЧИСТО, СВЕТЛО...!

О, колко чисто, бяло,

светло
е през прозорците на влака
вън.

Снежинките завиват
с топла пелена
нивята,
дърветата обкичват
с цвета на белотата.

И всичко вън е толкоз
чисто, бяло, светло,
приглушено във тишината,
че влакът спира чак
да трака
и плъзга се безшумно
през нивята.

Светла Панайотова, Клисуре

БУДНА Е ЗЕМЯТА

От студ и мраз скована
е Земята,
но диша топло нейната
Душа.

Будува, будна е Земята
- в космичното съзвучие
на хилядите нишки -
през зимата
на рождеството наше,
със Христа.

И размишлява за летните
си преживявания,
градейки планетарно,
Азово съзнание.

Будува, будна е Земята
през зимата
и храни, оплодява
нашите души -
повдига ги, съзрява,
сърцата ни разтваря
със Любовта Христова
да познаем Бога
и кръговрата на света.

Светла Панайотова,
Клисуре



Капчукът пее цяла нощ,
но не на пролет,
а на зима.
Днес първи сняг
белее вън
и в капки топли,
звездни се излива.

Светла Панайотова, Клисуре



ПЛЕТЕНИ ТЪРЛИЧКИ

Учи ме баба, учи сега
как да оплета
топли терлички
за мене и за всички.

Зима белокоса пак
затрупа път и пътечка.
Вали, вали студен сняг.
Топло е край бумтящата печка.

Да не мръзнат крачетата
на Лилка, моите, на Митко
бързо, бързо ще оплета
топли, меки търлички.

Донесете прежда у дома!
Сръчно цял ден ще плета
шарени и топли търлички
за много дечица добрички.

Нора ЗАКС

НАДЕЖДА

Ако можех да имам едно
магазинче със две полочки,
бих продавал ... познайте какво?
- Надежда ! Надежда за всички.

"Купете ! С отстъпка за Вас!
Всеки трябва надежда да има! "
И на всеки бих давал аз,
колкото трябва за трима.

А на тоз, който няма пари
и само отвънка поглежда,
бих му дал, без да плаща дори,
всичката своя надежда.

Джани РОДАРИ





На 25 декември 2006 г. (7 януари стар стил) се навършиха 159 години от раждането на Христо Ботев

ВЕЛИЧИЕ, ОБАГРЕНО С КРЪВ



"Каж ми, кажи, бедний народе,
кой те в таз рабска люлка люлее?"

Екатерина СТАЕВА, Велинград

Животът и творчеството на Христо Ботев могат да бъдат изразени с една дума: борба. Тя се диктува от епохата, в която живее: национално робство, политически гнет. Робство, което трае почти 5 века, свързано с безконечни мъки и страдания, с много избити хора, с неправди и пресъплнения, и което цели унищожаването на една нация, лишаването на един народ от самостоятелно държавно съществуване, откъсването му от всестранното развитие на човечеството. За проникателните умове на онази епоха е било ясно, те са имали определени надежди за освобождение. Между тях е бил и Христо Ботев. В статиите си той изразява своята увереност в близкия, неизбежен край на Турската империя.



(1847-1876)

Дълбокото си съзнание за трагизма на епохата, в която живее, Ботев изразява многократно в поезията и статиите си. В стихотворението си "Елегия" дава поразителна картина на народните страдания: "глухо и страшно гърмят окови", кръстът е забит в живото тяло на народа, кървава пот се лее, "ръжда разяда гложгани кости". В статията "Народът вчера, днес и утре" представя същата картина: народът влачи тежки вериги, ръждясали от кърви и сълзи, тежка и възмутителна е съдбата на свободолюбивия някога български народ.

Нерадостна е съдбата и на самия Ботев и семейството му. След смъртта на бащата цялата многобройна челяд ляга върху плещите на майката. Очите и надеждата й в тези трудни времена са обрнати към Христо. Но той с нищо не може да помогне, защото живее немил-недраг в чужбина. Разкъсван е между обществения дълг и нуждите на семейството. Скоро обаче прибира майката и

братята си при себе си в Румъния. И поема тяхната издръжка. "Самоволната сиромашия уби и таланта ми, и живота ми, и родителите ми" - заявява той (1874 г.), "аз веч тлея, мойта младост слана попари".

Христо Ботев твърде рано разбира дълбоката същност на своето време и изпитва дълбоки страдания от онова, което е около него. Болката и протестът още по-силно прозвучават в стихотворенията "Елегия" и "До моето първо либе". И в най-тежките житейски моменти не го изоставя борческата му воля, не замира революционният му устрем.

Още в юношеските си години той се противопоставя на едно общество, лишено от



Родната къща на Христо Ботев

правди и хуманизъм. Започва неговата борба срещу робството и тиранията. В Одеса е повече бунтовник, отколкото ученик и студент. Големият пристанищен град му разкрива социалните конфликти в капиталистическото общество. Руската революционна мисъл му посочва пътищата на борбата и перспективите на свободата. През това време нито за миг не забравя трагедията на собствената си родина.

В Румъния Ботев разгръща всичките си сили, огромния си талант на поет, писател, журналист и публицист - всичко посвещава на освободителната борба. Той гладува из браилските улици и изоставените букурещки мелници, после редактира вестник "Дума на българските емигранти". Изпраща възторжена телеграма до Парижката комуна. Поддържа топла дружба с хъшовете, сътрудничи в Каравеловите вестници и вестник "Знаме", води всекидневна борба с лишенията и не-

мотията и стига до голямото въодушевление след избухването на Априлското въстание. След превземането на парахода "Радецки" четата му прави героичен поход на родна земя.



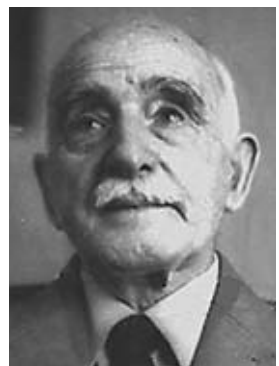
Христо Ботев с братята си Стефан, Боян и Кирил, май 1876 г., Букурещ

Годините, в които Христо Ботев работи най-активно, са време на бой, на пожар, на велика драма на Балканския полуостров. Не напразно той се провиква "Треперете тираните! Полуудейте дипломати! Късайте си косите, велики царе юдейски на капитала!" Решителният час на борбата е дошъл и поетът-революционер намира в нея смъртта си.

Ако трябва да обобщим кой е Христо Ботев, ще го направим само с няколко думи: изключителна личност, велик поет революционер, с проникателност в същността и характера на епохата, в перспективите на бъдещето. Той оценява борбата, решителната борба, като смисъл на собствения си живот, като основно съдържание и смисъл на историческата съдба на народа.

Нашият народ чества не рождената дата на Христо Ботев, а деня на неговата смърт. Това е така, защото той пада пронизан от вражески куршум в разцвета на своя живот, в най-върховния момент, пада устремен напред, към свободата на България.

Той завещава на идните поколения своето дело и своята незавършена борба за освобождението на нашата родина България.



(1886-1981)

Великият руски художник и обществен деец Николай Ръорих през 1933 г. рисува картината "Воин на светлината". Платното силно впечатлява с

космичния мащаб на Небесния конник, който сякаш ни води и призовава да осмислим ставашото на планетата във вселенски мащаб и да се замислим за делата човешки.

През 1933 г. воинът Петър Димков е назначен за командир на Карловския гарнизон и възстановява къщата на Апостола на свободата - Васил Левски, а през 1935 г. във Варна спасява Аспаруховия вал и построява Парк-мавзолей на Владислав Варненчик - жив пример на родолюбиво строителство в памет и слава на героите-воини.

Петър Димков и Никораи Ръорих, макар и да не се познават лично, сякаш са строители по

ВОИНИ НА СВЕТЛИНАТА Петър Димков и Николай Ръорих

един общ космичен план и дълбоки връзки свързват живота и творчеството на двамата първопородци на Новата Епоха. Препокриването на жизнените им пътища е толкова голямо, че вероятно и двамата са били водени от една и съща пътеводна звезда.

И двамата учат в Петербург, като Ръорих завършва Художествената Академия /1897 г./, Правния факултет на Петербургския университет и факултативно любимия си предмет - история. Димков получава средно и висше военно образование в града на Петър I през 1899-1909 г., но паралелно изучава любимия си предмет медицина и завършва курс по хомеопатия, а интересът към историята ще мине като червена нишка през целия му живот. След много години той споделя с Николай Кафтанджиев, че толкова обикнал руския народ, че Русия му станала второ отечество. Посещава художествени изложби, проявява интерес към духов-



Николай Константинович (27. IX. 1874-13. XII. 1947) и Елена Ивановна Ръорих (1879-1955)

ното и езотеричното, което е в разцвет по това време в руската столица.

В края на XIX и началото на XX век Лев Толстой е най-големият руски писател класик, а неговите виждания за духовността и общественото устройство го превръщат в съвестта на човечеството. От него търсят съвет и напътствия и млади и стари. През 1897 г. Римски-Корсаков завежда младия художник при Лев Толстой, "за да получи истинско признание

и напътствие в живота". Ръорих показва дипломната си работа "Вестносец". Въстанал род срещу род." и получава напътствие от великия писател: "И в областта на нравствените изисквания трябва да се гребете по-високо - живота ще ни отнесе по-надолу. Нека вашият вестносец държи рула по-високо, тогава ще доплува". За Ръорих това безценно напътствие се превръща в кредо на целия му живот и той вярва в художественото и литературното си призвание. Също и за Димков Толстой с идеите си става първият му учител по нравственост за цял живот. Оттогава той в продължение на 70 години е вегетарианец, както Николай и Елена Ръорих. След завръщането си в България той свързва лечителската си дейност с толстоисткото и вегетарианското движение.

И двамата имат много силна памет и ясна мисъл до края на живота си: Ръорих много от картините рисува по памет, в статиите си описва хора и местности, с които се е срещал преди много години. Димков пази в главата си описание на стотици билки и хиляди рецепти.

На стр. 16



От стр. 15

На 95 години спомени-те му са ярки с живи подробности и изпълнени с дълбока житейска мъдрост и философия.

Музиката и пеенето е естествена част от богатия им на изяви живот. Знаем, че Димков във Варна спомога създаването на филхармонията, той често пее и горещо препоръчва на всеки болен пеенето, като лекарство. След тежко раняване на фронта, по време на сложна операция без упойка, той заглушава болката с пеене, което смайва лекаря.



Тодор Ялъмов

В сем. Ръорих култът към музиката е на необикновена висота. Николай Ръорих е постоянен слушател на петербургските концерти, той е смятан за един от най-добрите познавачи на творчеството на Вагнер, заедно със Стравински пише либретото на "Пролет свещена". По време на 5-годишната Трансазиатска експедиция носят ръчен грамофон с тежки винилови плочи и сред Хималайските върхове звучат любимите арии на Шаляпин, музиката на Верди и Бородин.

Един от основните житейски принципи на Н. Ръорих е използването на т.н. "Бирбалова линия". Това е притча за това, как Великият Акбар, императорът на Моголската империя, в Индия дава следната задача на визири си Бирбал: след като начертава една линия на пясъка, предлага тя да бъде намалена, без да се докосва. След размисъл Бирбал намира решение, като тегли една по-дълга линия, успоредна на първата. Този принцип, да пра-



ВОИНИ НА СВЕТЛИНАТА Петър Димков и Николай Ръорих

виш много повече, отколкото другите /и най-вече враговете/, независимо от трудностите, позволява на Ръорих да намира решения там, където мнозина биха се отказали. Така през 1930 г., когато англичаните, въпреки огромната международна подкрепа, оказана на Ръорих, отказват да го пуснат в Индия, той заминава за Пондишери, френска колония в Индия, и оттам започва да прави археологически разкопки в британската част и така влиза в страната през задния вход и ги принуждава да му дадат виза.

И Димков има своя линия - принципи, които спазва и щедро раздава в уникалния труд "Хигиена и лекуване на душата. Новият човек - творец на съдбата си".



„Воин на светлината“ -
худ. Н. Ръорих

Димков в областта на културно-историческото строителство е ученик на големия родолюбец Стоян Заимов, който пръв поставя въпроса за възстановяването на българските къщи-светини и музеи. Във всички градове, където служи Димков - Свищов, Карлово, Варна, Стара Загора и др. - той оставя мощна културна диря, като строи, убеждава и спасява паметници, светини, исторически забележителности за прослава на родната история.

Н. Ръорих също постоянно е активен член на държавни комисии по реставриране на храмове и паметници и създава музеи в Русия, Америка и Индия. Като младеж Ръорих се запалва по археологически разкопки, тази страст той запазва през целия си живот и сполуката често го спохожда. Като член на Императорското археологично дружество той провежда археологични експедиции, по време на които събира уникална колекция от 100 000!/ камени оръдия на труда от времето на неолита. Колекциите на Ръорих имат тъжна съдба /национализирани през 1917 г. и са разпилени, само малка част - около 10 от общо 300 - събрани картини от фламандските майстори днес се пазят в Ермитажа/.

И двамата са под ударите на държавната машина и специалните служби.



Лили Димкова, дъщеря
на Петър Димков

Ръорих приживе и дълго след смъртта си е под ударите както на руските, така и на английските спецслужби. Едните го смятат за английски, американски, японски и кой-знае още какъв шпионин /и са осъдили и разстреляли негови сътрудници в Русия/, а другите за "червен" агент и организират многобройни тежки изпитания по пътя му. Само един пример: когато през 1930 г. англичаните се заричат да не пуснат повече Ръорих в Индия, делото му толкова е напълно, че се превозвало с колелца. Когато все пак успява да попадне в Индия, преписката му е под строго наблюдение и много писма изчезват. В СССР до 1956 г. името му е забранено да се споменава, а забраната върху философските му книги пада чак по време на перестройката.

Архивите еднозначно доказват, че Ръорих не е бил на служба на нито една земна организация, а само Воин на Небесната йерархия.

Димков в разцвета на военната си кариера през 1936 г. преждевременно е пенсиониран от цар Борис III за републикански, славянофилски и русофилски убеждения. След 1944 г. попада под ударите на отричащите народната медицина, многократно му е забранявано да лекува, няколко пъти е арестуван.



Книгите му, които са настолни за повечето българи, излизат с огромни препятствия едва през 1979 г. и се издават в недостатъчен тираж. След смъртта на неговата закрилница Л. Живкова през 1981 г., той е заплашен от затвор, ако продължава да лекува и това предопределя неговото преждевре-

менно заминаване.

Обединява го с Ръорих и стремежът да разберат еволюцията, развитието на човека с помощта на образа на жената. Отношението към жената във всяка социална структура - това е критерий за социален и културен прогрес на човека, критерий за това, в каква степен е успял човекът да се "очовечи" в своята историческа еволюция - това е кредото и на двамата мислители. В личният живот всеки от тях има вярна спътничка - съпругата Мария, която Димков нарича "моят ангел-хранител" и любимата дъщеря - художничката Лили. Димков изключително цени и уважава българките-Воини на Светлината - Людмила Живкова и леля Ванга. Те заедно са една духовна дружина, която постоянно води колосални битки на всички планове



на Битието и Космоса.

Н. Ръорих нарича съпругата си Елена Ивановна моята другиня Лада, вдъхновителка и посвещава на нея картини от серията "Водещата". Той споделя, че картините му трябва да носят два подписа, неговия и на съпругата му - Елена Ръорих, правнучка на маршал Кутузов, племенница на Мусоргски, изтъкнат философ, великолепен музикант и заслужено наричана "Майката на Агни Йога".

Петър Димков и Николай Ръорих са "Воини на светлината", които ни показаха как да гребем и държим рула, за да сме по-високо в реката на живота, как да провеждаме космически битки, спазвайки Бирбаловата линия и затова творчеството им свети като еталон, като важен ориентир в живота и призив за подобен житеен подвиг.

Ще запитат: как през живота да преминем?

Отговоряйте: като по струна над бездната - красиво, внимателно и стремително.

Агни Йога. Зов.

Тодор ЯЛЪМОВ,
председател на Национален клуб "Приятел на Ръорих",
зам. гл. координатор на Национален граждански инициативен комитет "П. Димков"



Вече излезе на пазара единадесетата книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - **"ДЯДО МРАЗ СЕ ВРЪЩА"** - приказки за деца и възрастни, преразказани от акад. Виктор Медиков - Председател на Руската родова академия

Може да поръчате книгата на телефони:
02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на
e-mail: rodimение@abv.bg

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово имение"

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org



Проектант на
главата на
вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Заместник главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimение@abv.bg
www.rodovo-имение.org

ISSN-1312-7063

Издателска къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД